

Călușa

BIBLIOTECARULUI

* 5 5 0 0 1 5 4 1 3 *

Biblioteca UMFST

BIBLIOTECA INST. MED.-FARM.
TIRGU-MURES
ANATOMIEI ȘI GYOGYSZ. INT.
KÖNYVTÁRA NYELVI

aprilie 1956

CĂLĂUZA BIBLIOTECARULUI

PUBLICAȚIE A MINISTERULUI CULTURII DIN R. P. R.

CUPRINSUL

	<u>Pag.</u>
— Pentru o mai vie îndrumare a bibliotecilor din regiune	1
*	
— Munca de îndrumare pe teren a bibliotecii regionale din Tirgu-Mureș	4
INTELECTUALII IN SPRIJINUL MUNCII CU CARTEA	
— Forța colectivului	7
<i>Din activitatea bibliotecilor de la sate.</i>	
Informarea politică	8
Tot mai mulți cititori în sat	9
În sprijinul campaniei agricole de primăvară	11
Documente de uriașă însemnătate istorică	13
PREGATIREA CADRELOR DE BIBLIOTECARI	
I. RUSU — Cursuri pentru bibliotecarii sindicali din sectorul agricol	15
V. BULZAN — Pregătirea cadrelor în regiunea Timișoara	16
DIN EXPERIENȚA BIBLIOTECILOR SOVIETICE	
M. BULINKO — Secția muzicală a bibliotecii regionale	19
BIBLIOTECI SINDICALE	
— Cartea tehnică la locul de muncă	22
CONCURSUL PENTRU CITIREA LITERATURII „IUBIȚI CARTEA”	
MIHAI GAFIȚA — Ion Creangă	24
DAN MIHAILESCU — Activitatea bibliografică și metodică în sprijinul comisiilor	26
•	
ACAD. D. PANAITESCU-PERPESSICIUS — Manuscrise vechi la biblioteca din Sibiu	28
DISCUȚII	
FARKAS LADISLAU — Cu privire la organizarea manifestărilor de masă	31
•	
DAN SIMONESCU — Materiale pentru o precizare științifică a terminologiei bibliotecare în „Dicționarul limbii române literare contemporane”	33
CITITORII ȘI BIBLIOTECA	
MACARIE AUGUSTIN — Părerii despre biblioteca mea	35
ȘTIRI DIN LUMEA CĂRȚILOR ȘI A BIBLIOTECILOR	37
NE SCRIBU CORESPONDENȚII	39
CALENDARUL NOSTRU	41
Revista „Studii și cercetări de bibliologie”	44
BIBLIOGRAFIE	46

Pentru o mai vie îndrumare a **BIBLIOTECILOR din REGIUNE**

Una din sarcinile însemnate ale muncii cu cartea într-o regiune, este continua și sistematica îndrumare a unităților din cuprinsul ei, cu scopul de a le transmite diferite instrucțiuni, cunoștințe noi sau experiența celor mai bune biblioteci.

Oricât ar fi însă de variate formele pe care le îmbracă munca de îndrumare, ele trebuie să fie totdeauna legate de problemele concrete ale bibliotecilor cărora le sînt adresate. Aceasta cere din partea celor ce întocmesc și elaborează materiale de îndrumare, să cunoască, în primul rînd, specificul fiecărui loc de muncă, cu problemele curente și oamenii chemați să pună în practică îndrumările transmise.

După cum se știe, îndrumarea bibliotecilor se face atît de către organele centrale prin Direcția bibliotecilor din Ministerul Culturii, cît și de organele locale, prin secțiunile culturale și bibliotecile regionale pentru regiuni, iar pentru raioane de către secțiunile culturale raionale și bibliotecile raionale. Însăși această organizare arată posibilitățile deosebite ce există ca îndrumarea și în genere toate comunicările să cuprindă cît mai larg sarcinile specifice ce revin fiecărei regiuni, fiecărui raion sau sat în care funcționează biblioteci.

Pînă acum, formele prin care organele regionale și-au exercitat îndrumarea, sînt instrucțiunile și scrisorile metodice, diferite cursuri și seminarii pentru bibliotecari, precum și deplasările pe teren.

În ceea ce privește instrucțiunile scrise, se constată că acestea sînt destul de des folosite de secțiunile culturale și de bibliotecile regionale în cazul transmiterii sarcinilor primite de la Ministerul Culturii, precum și pentru anunțarea datelor ce trebuie sărbătorite sau comemorate, sau pentru luarea de măsuri în diferite probleme.

În acest sens, just au procedat secțiunea culturală și biblioteca regională Timișoara, care în urma analizei activității dusă de bibliotecile raionale și satești din regiune, în anul 1955 au transmis instrucțiuni secțiunilor culturale raionale, în vederea luării de măsuri concrete pentru îmbunătățirea muncii.

Instrucțiunile scrise trebuie să fie folosite numai atunci cînd se fac comunicări pentru luarea de măsuri urgente de ordin general.

O altă formă mai avansată a îndrumării scrise o constituie scrisorile metodice, folosite pentru transmiterea și generalizarea experienței fruntașe a bibliotecilor precum și a unor metode de muncă, prin descrierea lor mai amănunțită și printr-o prezentare care să corespundă profilului și nivelului bibliotecilor cărora se adresează. În ultimul timp, bibliotecile noastre regionale au început să folosească scrisorile metodice pentru îndrumarea bibliotecilor din regiune în organizarea manifestărilor de masă. Astfel de scrisori metodice au întocmit biblioteca regională

Pentru o mai vie îndrumare a **BIBLIOTECILOR din REGIUNE**

Una din sarcinile însemnate ale muncii cu cartea într-o regiune, este continua și sistematica îndrumare a unităților din cuprinsul ei, cu scopul de a le transmite diferite instrucțiuni, cunoștințe noi sau experiența celor mai bune biblioteci.

Oricit ar fi însă de variate formele pe care le îmbracă munca de îndrumare, ele trebuie să fie totdeauna legate de problemele concrete ale bibliotecilor cărora le sint adresate. Aceasta cere din partea celor ce întocmesc și elaborează materiale de îndrumare, să cunoască, în primul rînd, specificul fiecărui loc de muncă, cu problemele curente și oamenii chemați să pună în practică îndrumările transmise.

După cum se știe, îndrumarea bibliotecilor se face atît de către organele centrale prin Direcția bibliotecilor din Ministerul Culturii, cît și de organele locale, prin secțiunile culturale și bibliotecile regionale pentru regiuni, iar pentru raioane de către secțiunile culturale raionale și bibliotecile raionale. Însăși această organizare arată posibilitățile deosebite ce există ca îndrumarea și în genere toate comunicările să cuprindă cît mai larg sarcinile specifice ce revin fiecărei regiuni, fiecărui raion sau sat în care funcționează biblioteci.

Pină acum, formele prin care organele regionale și-au exercitat îndrumarea, sint instrucțiunile și scrisorile metodice, diferite cursuri și seminarii pentru bibliotecari, precum și deplasările pe teren.

În ceea ce privește instrucțiunile scrise, se constată că acestea sint destul de des folosite de secțiunile culturale și de bibliotecile regionale în cazul transmiterii sarcinilor primite de la Ministerul Culturii, precum și pentru anunțarea datelor ce trebuie sărbătorite sau comemorate, sau pentru luarea de măsuri în diferite probleme.

În acest sens, just au procedat secțiunea culturală și biblioteca regională Timișoara, care în urma analizei activității dusă de bibliotecile raionale și satești din regiune, în anul 1955 au transmis instrucțiuni secțiunilor culturale raionale, în vederea luării de măsuri concrete pentru îmbunătățirea muncii.

Instrucțiunile scrise trebuie să fie folosite numai atunci cînd se fac comunicări pentru luarea de măsuri urgente de ordin general.

O altă formă mai avansată a îndrumării scrise o constituie scrisorile metodice, folosite pentru transmiterea și generalizarea experienței fruntașe a bibliotecilor precum și a unor metode de muncă, prin descrierea lor mai amănunțită și printr-o prezentare care să corespundă profilului și nivelului bibliotecilor cărora se adresează. În ultimul timp, bibliotecile noastre regionale au început să folosească scrisorile metodice pentru îndrumarea bibliotecilor din regiune în organizarea manifestărilor de masă. Astfel de scrisori metodice au întocmit biblioteca regională

din Galați, care a îndrumat pe această cale bibliotecile din regiune să organizeze expoziții de cărți în cinstea zilei de 30 Decembrie, precum și biblioteca regională Stalin recomandând bibliotecilor raionale și sătești să organizeze în cinstea celui de-al II-lea Congres al P.M.R. consfătuiri cu cititorii pe tema Lupta din ilegalitate a partidului nostru, oglindită în literatură.

Acestea sînt doar începuturi în practica folosirii scrisorilor metodice ca formă organizată a îndrumării. Cercetînd însă mai de aproape felul cum bibliotecile noastre au întocmit scrisorile metodice, trebuie să spunem că au existat și unele lipsuri. Astfel, bibliotecile n-au ținut seama că una din condițiile principale ca o asemenea scrisoare să fie folositoare, este expunerea clară și descrierea amănunțită a metodelor de muncă ce se recomandă. Scrisoarea metodică pe care biblioteca regională Stalin a trimis-o bibliotecilor din regiune pentru a le îndruma în vederea organizării de consfătuiri în cinstea celui de al II-lea Congres al partidului, păcătuiește tocmai prin această lipsă de claritate, prin lipsa unor îndrumări concrete. Ea conține doar sfaturi organizatorice de ordin general, dar nu indică modul cum trebuie făcută prezentarea temei, ceea ce ar fi putut să ajute efectiv pe bibliotecari.

La întocmirea scrisorilor metodice este necesar să se ia în considerație locul și oamenii care sînt chemați să le folosească. Așa, de exemplu, ar fi binevenită o scrisoare metodică privitoare la organizarea de expoziții mobile de cărți în timpul muncilor agricole de vară, dar ar rămîne fără rezultat în acele locuri unde nu există condiții corespunzătoare pentru organizarea acestora.

De asemenea, ar fi greșit, ca de exemplu, în regiunea Ploiești, care cuprinde raioane de munte și șes, biblioteca regională să recomande printr-o scrisoare metodică despre activitatea în perioada muncilor de vară, aceleași titluri de cărți pentru întreaga regiune sau începerea lecțiilor la cîmp la aceeași dată.

Faptul că biblioteca regională din Timișoara care are o activitate rodnică în domeniul creșterii cadrelor nu a întocmit în cursul anului 1956 decît o singură scrisoare metodică, sau faptul că biblioteca regională de la Craiova a denumit „scrisori metodice” cele cîteva rînduri cu care a însoțit listele de recomandare, arată că unele biblioteci nu apreciază această formă a îndrumării scrise, sau nu o cunosc. Așa se explică că, deși bibliotecile regionale au trimis în ultimul timp mai multe materiale bibliografice, totuși nu le-au însoțit de scrisori metodice în legătură cu folosirea acestora, ceea ce ar fi fost de mare folos bibliotecarilor.

Foarte puține biblioteci regionale sau raionale s-au preocupat să generalizeze cu ajutorul scrisorilor metodice, experiența bibliotecilor fruntașe. În acest caz, scrisoarea metodică trebuie să descrie amănunțit și clar manifestări care au fost bine organizate și au avut succes, (consfătuiri, seri literare etc.).

Dat fiind caracterul concret pe care trebuie să-l aibă o scrisoare metodică, este bine ca ea să fie elaborată în comun de către bibliotecă și secția culturală.

O altă formă a îndrumării sînt cursurile scurte pe care le organizează regiunile în vederea ridicării calificării cadrelor de bibliotecari, precum și seminariile lunare ce se țin la regiuni și raioane. Majoritatea regiunilor au organizat astfel de cursuri. Ele funcționează pe baza programului și instrucțiunilor Ministerului Culturii. Totuși, aceasta nu scutește organele locale de obligația ce le revine de a se interesa de bunul mers al cursului, de a interveni cînd

e cazul, în sensul de a îmbogăți exemplificările cu fapte concrete luate din munca unităților din regiunea respectivă. Aplicarea unor asemenea măsuri evită forma șablon a cursurilor și constituie o cheazășie că cei ce le-au urmărit au căpătat îndrumări concrete pentru îmbunătățirea muncii lor.

În ce privește seminariile lunare, ele constituie o formă de bază a calificării profesionale și a îndrumării bibliotecilor. Seminariile se țin, de asemenea, pe baza unei tematici trimisă de Ministerul Culturii, în care un rol activ revine și organelor locale. Ele trebuie să indice bibliotecile unde să se țină lecțiile practice și să aleagă pe lectorul respectiv.

De buna alegere a lectorilor și referenților care vor ști să includă în referatele lor date despre activitatea bibliotecilor din regiune, depinde în mare măsură popularizarea experienței fruntașe a unităților din regiune, depinde obținerea unor rezultate pozitive în îndrumarea bibliotecarilor prin seminarii.

Cea mai directă formă de îndrumare, o constituie deplasarea pe teren. Aceasta depinde, în cele mai multe cazuri de bugetul regiunii sau al bibliotecii, de numărul lucrătorilor care se pot deplasa. De aceea se impune o atență raționalizare a deplasărilor, în așa fel, încît ele să dea maximum de randament.

Fiecare regiune sau raion are un plan de deplasări la care intervin în mod firesc unele schimbări, potrivit cu sarcinile ce sînt de îndeplinit la un moment dat sau cu mijloacele locale existente. La întocmirea planului de deplasare trebuie să se țină seama ca, pînă la sfîrșitul anului, să fie vizitate toate raioanele, pentru ca în felul acesta cei ce îndrumază bibliotecile să aibă o privire de ansamblu asupra situației tuturor unităților din regiune. De un interes deosebit este ca la întocmirea acestor planuri să se fixeze centrele care au nevoie să fie vizitate de mai multe ori.

Printre condițiile necesare unor fructuoase deplasări sînt: planificarea lor din vreme, stabilirea unor itinerarii pe grupe de comune etc., și în special pregătirea celor care pleacă pe teren, pentru ca aceștia să poată cunoaște, în prealabil cît mai multe date despre bibliotecile pe care le vor vizita. S-a orientat bine în această privință biblioteca regională Constanța, unde, înainte de plecarea activiștilor, se organizează discuții despre specificul raionului în care aceștia trebuie să-și ducă muncă de îndrumare și despre activitatea bibliotecilor incluse în itinerar. La întoarcerea din deplasare se organizează noi discuții în colectiv asupra celor constatate, se discută măsurile necesare și se stabilesc locurile unde se arată nevoia unor noi deplasări.

Trebuie combătut sistemul deplasărilor rapide, cînd cel ce se deplasează cercetează din ochi, de la un tren la altul, care e situația și pleacă lăsînd o notă scrisă sau o îndrumare verbală — și uneori nici atît.

Deși deplasarea este forma cea mai eficace a muncii de îndrumare, ea nu trebuie să devină o practică exclusivă a organelor îndrumătoare, ci trebuie îmbinată în mod sistematic cu toate celelalte forme de îndrumare.

Îndrumarea bibliotecilor trebuie să fie o preocupare permanentă a organelor care răs-pund de această muncă. De pregătirea și folosirea variată și corespunzătoare a formelor de îndrumare în conformitate cu necesitățile fiecărui loc de muncă, de alegerea lor în raport cu problemele care trebuie rezolvate, depind bunul mers și ridicarea activității cu cartea în întreaga regiune, la nivelul sarcinilor actuale.

Munca de îndrumare pe teren a bibliotecii regionale din Tîrgu Mureș

Analizînd activitatea bibliotecilor din Regiunea Autonomă Maghiară pe anul 1955, conducerea bibliotecii regionale din Tg. Mureș a găsit că este necesar să intensifice și mai mult munca de îndrumare și control pe teren. În acest scop planul de muncă al secției metodice pe anul 1956 și pe baza acestuia, planurile trimestriale, ca și cele lunare, prevăd concret acțiunile ce trebuie duse în diferite raioane, pe ce durată de timp și care din lucrătorii bibliotecii răspund de îndrumarea și controlul fiecărui raion.

În mod deosebit, munca de îndrumare și control a fost orientată către cele 4 raioane mai slabe din regiune și anume Singeorgiu de Pădure, Sf. Gheorghe, Tîrgu Săcuiesc și Ciuc, urmîndu-se introducerea consecventă a minimumului de tehnică de bibliotecă la toate bibliotecile raionale și după posibilități și la bibliotecile sătești.

Munca de îndrumare și control se face pe baza planului lunar, care uneori cuprinde ansamblul tuturor problemelor ce privesc bibliotecile raionale și de la sate, iar alteori se referă, după caz, numai la o singură problemă. Astfel, în luna ianuarie biblioteca sătească din comuna Oaia, raionul Mureș, a primit vizita lucrătorilor bibliotecii regionale în vederea unor îndrumări de ordin general, iar biblioteca sătească din Ungheni, raionul Mureș, a primit îndrumări exclusiv în problema bibliotecilor mobile, a concursului „Iubiți cartea” și a extinderii cercurilor de citit.

Cu ocazia deplasărilor, metodiștii întocmesc procese verbale sau note informative în care notează constatările lor despre munca bibliotecii respective, menționînd în mod critic toate lipsurile constatate, determinînd astfel acțiunile ce trebuie întreprinse și termenul pentru lichidarea lor. Întorcîndu-se de pe teren, metodiștii predau conducerii bibliotecii regionale o notă informativă și discută apoi problemele cu responsabilul secției metodice. Cu această metodă de lucru multe probleme s-au putut rezolva de către metodiști chiar pe teren, iar altele care cereau măsuri

deosebite au fost rezolvate cu ocazia deplasărilor următoare.

Notele în scris lăsate de metodiști la bibliotecile vizitate formează punctul de plecare pentru efectuarea muncii de control și îndrumare în deplasările viitoare, cînd au ocazia să verifice în ce măsură au fost însușite îndrumările date și să constate eventualele cauze pentru care n-au fost urmate, dînd totodată ajutor practic sau luînd pe loc măsuri pentru bunul mers al activității.

Am avut prilejul să asistăm la unele din deplasările făcute de către lucrătorii bibliotecii regionale a Regiunii Autonome Maghiare, la raioanele cu activitate mai slabă. În cele ce urmează ne propunem să descriem unele aspecte din munca de îndrumare și control pe teren, efectuată în lunile ianuarie-februarie și la începutul lunii martie.

Activitatea bibliotecii raionale din Sf. Gheorghe preocupă foarte mult secția metodică. Munca acestui colectiv a lăsat de dorit în multe privințe începînd cu aspectul nesatisfăcător al localului și continuînd cu slaba îndrumare a cititorilor. Deși bibliotecara șef Bérés Agnes, a urmat un curs de trei luni de bibliotecari, iar ajutoarea de bibliotecar are 5 ani vechime și un curs de perfecționare de 3 săptămîni, totuși activitatea lor n-a reușit să se ridice la nivelul cerut.

Anul trecut, consfătuirea metodică organizată în luna octombrie, la care au participat toți bibliotecarii raionali, a fost ținută în mod special la Sf. Gheorghe, cu scopul de a se da ajutor colectivului acestei biblioteci ca să-și poată îmbunătăți activitatea. Discuțiile purtate la această consfătuire și dezbaterile problemelor metodice, au avut o bună înfruntare.

Deplasarea făcută în luna februarie a avut ca scop să constate în ce măsură colectivul a reușit să lichideze lipsurile și ce realizări a avut în ultimele două luni. În primul rînd, a fost controlată și analizată munca cu cititorii. Cum a fost ajutat colectivul bibliotecii în această muncă? Responsabila secției metodice a petrecut o zi întregă în mijlocul cititorilor stînd de vorbă cu ei,

și îndrumându-i în lectura individuală. Această activitate a fost dusă în prezența bibliotecarilor cu scopul ca ei să-și însușească metoda cea mai eficientă. Ea a arătat colectivului cum și cu ce fel de cărți pot servi pe cititori și cum să procedeze când cartea cerută nu se găsește în rafturile bibliotecii; cum trebuie înlocuită cartea solicitată cu literatura corespunzătoare și nu cu o oarecare carte ceea ce ar îndepărta pe cititor de la bibliotecă. Problema fusese ridicată prin apariția unui cititor care cerind una din operele scriitorului clasic maghiar Jokai Mor, i s-a oferit o carte, cu subiect pedagogic, de altfel foarte prețioasă dar pe care a refuzat-o, intrucît nu corespundea preocupărilor sale. Cînd însă metodista i-a oferit cartea lui Tolnai Lajos, intitulată *Urak* (Domnii) și i-a explicat că acest mare scriitor realist, care satirizează societatea maghiară capitalistă, a fost contemporanul lui Jokai, cititorul a primit cartea cu multă plăcere și încredere.

O altă problemă a fost îndrumarea bibliotecarilor în vederea organizării discuțiilor finale la concursul „Iubiți cartea”. Metodista a stat de vorbă cu membrii comisiei locale, dîndu-le îndrumări de felul cum trebuie conduse discuțiile finale pentru a nu avea caracterul rigid al unui examen.

A fost analizat cu această ocazie și planul pe anul 1956 al bibliotecii raionale care s-a dovedit a fi foarte schematic, neconținînd date concrete și nefiind bine orientat în sarcinile politice. Ca model a fost prezentat planul bibliotecii raionale din Reghin și apoi sub îndrumările metodistei, bibliotecara șef a refăcut planul conform cerințelor și specificului raionului.

O altă problemă în planul de muncă al bibliotecii regionale o constituie organizarea schimbului interbibliotecar. Metodistii care se deplasează pe teren au primit sarcina să întocmească împreună cu bibliotecarii liste de cărți disponibile pentru schimbul interbibliotecar, liste care urmează să fie trimise tuturor bibliotecilor interesate. Prin acest schimb se va îmbunătăți componența fondului de cărți al bibliotecilor raionale și satești, alegîndu-se titlurile conform necesității acestor biblio-

Biblioteca de la G.A.C. din comuna Arcuș, raionul Sf. Gheorghe

teci, astfel ca ele să poată satisface mai bine cerințele cititorilor lor. Cu ocazia deplasării la biblioteca raională din Sf. Gheorghe au și fost selecționate 80 de volume din lucrările pe care această bibliotecă le avea într-un număr prea mare de exemplare precum și acelea cu conținut nelegat de preocupările cititorilor. Dintre acestea amintim câteva manuale și cursuri pentru Facultatea de Medicină în limba română: Antologia poeziilor sovietice, din care găsindu-se cite 6 exemplare, trei din ele au fost puse la dispoziția schimbului. Multe titluri a unor cărți de literatură fiind găsite în cite 15—16 exemplare, volumele de prisos au fost puse la dispoziția schimbului interbibliotecar. În locul acestor volume bibliotecă își va alege alte titluri necesare cititorilor săi.

Justa aprovizionare a bibliotecilor preocupă de mult timp pe responsabilii secției metodice. Cu ocazia acestei deplasări, care a durat 4 zile, ea a întocmit, în colaborare cu colectivul bibliotecii raionale, o situație care conține toate datele necesare pentru cunoașterea bibliotecilor din raza raionului, cuprinzînd numărul locuitorilor pe naționalități, caracterul economic al localităților, numele satelor unde există bibliotecă mobilă, precum și necesitățile de cărți. Extragem din această situație citeva date spre exemplificare. Astfel, în comuna Lisnău fondul de cărți al bibliotecii este numai de 180 de cărți, ceea ce nu poate satisface cerințele sateștilor; în comuna Malnaș, biblioteca are foarte puține cărți; locuitorii sînt muncitori la cariera de piatră, iar în agricultură speci-

ficul este ovăzul, porumbul și cartoful. Cunoașterea acestor date formează un izvor prețios de care se ține seama la aprovizionarea bibliotecilor sătești și ale căminelor culturale.

Din analiza acestei situații s-a putut constata că din 53 de biblioteci ale căminelor culturale aflătoare în raion, 20 posedă biblioteci mobile, trimise fie de biblioteca raională, fie de cele patru biblioteci sătești. În baza acestor date, s-a planificat trimiterea a încă 9 biblioteci mobile la diferite cămine culturale pînă la sfîrșitul anului, ceea ce înseamnă că în raza raionului Sf. Gheorghe 59% din totalul bibliotecilor vor fi cuprinse în rețeaua bibliotecilor mobile.

O zi din cele 4 zile de deplasare a fost folosită pentru munca de îndrumare la biblioteca sătească din Baraolt, la care a participat și bibliotecarul șef de la Sf. Gheorghe. Aici, îndrumările directe ale metodistei bibliotecii regionale au dat posibilitate bibliotecii raionale să-și însușească îndrumări practice în ceea ce privește felul cum trebuie adunate, controlate și comunicate datele reale pentru statistică. Aceasta, deoarece s-a constatat că deși în rapoartele bibliotecii figurează existența a 4 biblioteci mobile, în realitate nu există decît 2, iar registrul de mișcare a fondului nu este ținut la zi.

Bibliotecara sătească din Baraolt a primit ajutor practic pentru înțelegerea caietului de evidență zilnică. S-a mai constatat că în această comună cercurile de citit nu-și trăiesc viața, iar cei 30 de învățători din comună nu sprijină munca culturală. Bibliotecara din Baraolt a fost îndrumată să întocmească o scrisoare către ziarul local „Vörös Zászló” prin care să se critice pasivitatea învățătorilor în domeniul muncii culturale.

Acțiunea de îndrumare a luat sfîrșit prin analiza muncii bibliotecii sătești. La ședință au fost invitați să ia parte secretarul sfatului popular comunal și directorul căminului cultural. După ce s-au trecut în revistă realizările și lipsurile bibliotecii, s-a cerut un sprijin mai eficace din partea organelor puterii de stat din comună. La insistența metodistei, biblioteca a primit încă o încăpere, creindu-se prin aceasta posibilități mai bune pentru intensificarea muncii.

Revenind la biblioteca raională s-a continuat analiza activității acestei bi-

blioteci, insistindu-se cu deosebire asupra lipsurilor și măsurilor necesare pentru lichidarea lor.

Îndrumările date bibliotecii raionale din Sf. Gheorghe s-au soldat cu unele succese. Începînd de la 1 ianuarie inventarul și registrul de mișcare a fondului de cărți sînt puse la zi, corespondențele și îndrumările scrise sînt citite și ținute în dosare și în general se observă un oarecare progres în activitatea cu cartea. Pe baza acestor rezultate, care nu sînt încă mulțumitoare, secția metodică este hotărîtă să continue munca de îndrumare, convinsă că această bibliotecă codașă poate deveni fruntașă.

Sarcina îndrumării bibliotecilor din sectorul socialist al agriculturii a fost urmărită cu mult interes de biblioteca regională din Tg. Mureș. Conform planului existent, directorul bibliotecii împreună cu îndrumătorul raional, au vizitat recent bibliotecile gospodăriilor agricole din comunele Curteni și Sîntana de Mureș. Iată pe scurt în ce a constatat munca de îndrumare dusă de ei la biblioteca de la G.A.C. „Vörös Partizán” din Curteni. În primul rînd au făcut o verificare a fondului de cărți care numără 913 volume, scoțînd din circulație cărțile depășite pentru care bibliotecarul a fost îndrumat să întocmească un proces verbal de scădere.

Bibliotecarul de la „Vörös Partizán” este învățător. Sînd de vorbă cu el metodistii au cerut lămuriri despre circulația cărților agrozootehnice și ideologice. Răspunsul bibliotecarului a fost cu totul nemulțumitor. El a pretins că unii colectivști nu vor să citească decît beletristică și nu dau atenție cărților agrozootehnice. Munca metodistilor n-a fost de loc ușoară. Ei au reușit totuși să-l convingă pe bibliotecar, că n-a întrebunțat metode bune pentru a atrage pe colectivști la cartea politică și de producție. Metodistii au ales imediat cîteva titluri importante în legătură cu munca colectivștilor și au propus bibliotecarului să viziteze pe colectivști la casele lor, aducînd cu el atît cărți literare cît și agrotehnice.

Desigur oă această activitate este departe de a îmbrățișa toate problemele care trebuie incluse în munca de teren. Totuși, realizările în această direcție a bibliotecii regionale de la Tg. Mureș, trebuie să constituie un imbold pentru o muncă și mai susținută, în scopul îndrumării bibliotecilor către o activitate cu un conținut mai bogat.

INTELECTUALII ÎN SPRIJINUL MUNCII CU CARTEA

FORȚA COLECTIVULUI

Despre frumoasa activitate desfășurată de biblioteca căminului cultural „Mihail Kogălniceanu“ din comuna Gugești s-a dus vestea în întregul raion Focșani și chiar în regiunea Galați. De nenumărate ori munca acestei biblioteci a fost descrisă în paginile presei locale iar în cadrul seminariilor raionale și regionale a fost dată ca un bun exemplu de urmat pentru celelalte biblioteci.

Intr-adevăr faptul că această bibliotecă a reușit să antreneze la citit aproape 30% din populația comunei constituie un succes, care a fost dobândit datorită unei activități susținute în munca de răspîndire a cărții.

„Nu aș fi putut ajunge la asemenea rezultate — mărturisește bibliotecarul, tov. Nicolae Ciorăscu — dacă nu mi-aș fi bucurat de ajutorul permanent al colectivului voluntar format din șase membri ai corpului didactic“.

O scurtă analiză a activității căminului cultural din comuna Gugești scoate la iveală contribuția efectivă a colectivului voluntar în buna desfășurare a muncii cu cartea.

Astfel, din inițiativa profesorilor și învățătorilor din colectivul voluntar, comuna a fost împărțită pe sectoare, fiecare din ei luîndu-și sarcina de a organiza colportajul într-un anumit sector. Zilnic, după terminarea orelor de curs, tovarășele Elena Băluță, Lucia Bălțeanu, Stana David, Maria Renea, Marița Buzatu și Adriana Măzăreanu, vin la bibliotecă pentru a lua cărți, cu care pleacă apoi spre sectorul respectiv. Vizitînd acasă pe fiecare țaran muncitor, stînd de vorbă cu el spre a-i arăta importanța cititului, ei au reușit să dezvolte dragostea pentru carte la numeroși locuitori din comună, care întocmai lui Rășcanu Tanța, Ghiță Bîrsan ș. a., au început să frecventeze biblioteca, împrumutînd cu regularitate cărți.

Acum cîțva timp, în una din ședințele de analiză a muncii întregului colectiv s-a pus problema reactivizării cercurilor de citit. În mod unanim, membrii colectivului voluntar s-au oferit să dea tot sprijinul lor pentru rezolvarea acestei probleme, fiecare din ei luîndu-și angajamentul să conducă un cerc și să întocmească planul de lectură pentru acesta. În scurt timp, în fața caselor țărănilor muncitori Maria Goleguș, Luca Stanciu, Sandu Despouiu ș. a., au apărut anunțuri care făceau cunoscut că acolo funcționează cercuri de citit, orele și zilele de funcționare, precum și cărțile ce urmau a fi citite. De la o vreme, în urma muncii depuse de membrii colectivului cele cinci cercuri s-au dovedit a fi insuficiente față de numărul participanților. A fost deci nevoie ca rețeaua de cercuri de citit să se dezvolte, numărul lor ajungînd la 21. Paralel cu înființarea de noi cercuri de citit, membrii colectivului voluntar, s-au îngrijit să recruteze noi lectori din rîndul țărănilor muncitori cu o bună pregătire politică și culturală și cu dragoste pentru munca ce li s-a încredințat.

Deosebit de aceasta, învățătorii și profesorii din colectivul bibliotecii au pregătit deseori conferințe pentru consfătuirile cu cititorii sau seriile literare ce s-au ținut în localul bibliotecii, îngrijindu-se în același timp să facă și mai atractive acțiunile prin prezentarea unor scurte programe artistice legate de tema manifestării. Așa, de pildă, cînd la bibliotecă s-a ținut o seară literară închinată marului poet Eminescu, învățătoarea Adriana Măzăreanu a prezentat conferința despre viața și opera poetului, după care, elevii școlii din comună, pregătiți de tovarășele Buzatu Marița și Maria Renea, au interpretat diferite cîntece pe versurile poetului.

Ajutorul colectivului voluntar s-a simțit și cu prilejul organizării concursului „Iubiți cartea“. Pe lingă popularizarea

acestui prin articole scrise la gazeta de perete sau prin agitație de la om la om, biblioteca a organizat consultații în ajutorul participanților înscriși la concurs.

Dar ajutorul dat muncii cu cartea de către profesorii și învățătorii din comuna Gugești nu se limitează numai la cele înfățișate mai sus. Ori de câte ori este nevoie, ei ajută bibliotecarului la inventarierea cărților noi sosite, precum și la ținerea în ordine a evidenței bibliotecii.

Chemarea intelectualilor din comuna Peretu, raionul Roșiori de Vede și Vîcovu de Sus, raionul Rădăuți, a fost primită cu multă bucurie de colectivul bi-

bliotecii. El și-a luat angajamentul de a antrena și alți intelectuali din comună în munca cu cartea. Astfel, la acțiunile organizate de bibliotecă pentru difuzarea cărții agrozootehnice, a fost atras de curind și tehnicianul agricol din comună, care a prezentat în fața cititorilor cărțile Folioasele semănatului cu mașina, de ing. D. Dincă, Asolamentele raționale sporesc neconținut producția agricolă, de ing. V. Birnaure ș. a. Totodată în planul de muncă al bibliotecii alcătuit în urma discuțiilor întregului colectiv, figurează și prezentarea unor cărți de știință popularizată, care urmează să se facă de către medicul din comună.

Din activitatea **BIBLIOTECILOR DE LA SATE**

Informarea politică

Pentru biblioteca căminului cultural din comuna Vișina Veche, informarea politică constituie una din preocupările ei principale. Tovarășul Maximencu Maxim, care este bibliotecar voluntar de mai bine de cinci ani, își dă toată sîlnița de a pune la dispoziția țăranilor muncitori materialele care le fac cunoscute principalele știri interne și internaționale. Orele de informare politică organizate săptămînal în cadrul celor 12 cercuri de citit contribuie la educarea cetățenească a țăranilor muncitori. Bibliotecarul alege pentru lectură materialele care fac cunoscute hotărîrile partidului și guvernului, sau acelea care aduc informații despre mersul luptei popoarelor din lumea întreagă pentru apărarea păcii.

În ultima vreme o grijă deosebită a bibliotecii căminului cultu-

ral a fost de a populariza și explica, în cadrul informărilor politice, Documentele celui de-al II-lea Congres al partidului. În acest scop bibliotecarul a urmărit zi de zi articolele apărute în presa centrală, îndeosebi în ziarele „Scînteia”, „Agricultura nouă” și revista „Albina”, alegînd cele mai semnificative materiale care tratează despre problemele agriculturii în lumina Directivelor, oglindesc politica înțeleaptă a partidului de a îndruma țăranimea muncitoare din țara noastră pe calea belșugului și a bunei stări.

În legătură cu activitatea de informare politică, biblioteca desfășoară și o frumoasă agitație vizuală. În cele două vitrine pentru ziare — una instalată în fața sfațului popular, iar alta în fața căminului cultural — se afișează zilnic ziarul „Scînteia” și alte zia-

re. De această muncă răspunde tov. Dincă Nicolae, membru în colectivul bibliotecii. Țăranii muncitori se strâng în fiecare zi în jurul vitrinelor, citesc ziarele afișate și comentează știrile. Trebuie subliniat că un loc important în cadrul acestei vitrine îl ocupă și ziarul regional „Înainte” care cuprinde știri și fapte din regiune. Mult interes trezesc corespondențele din ziar despre munca țăranilor muncitori din comună în diferite domenii de activitate.

Pentru popularizarea unor evenimente mai însemnate din viața internă și internațională, biblioteca folosește metoda lecturilor în grup. În asemenea cazuri, întreg colectivul bibliotecii format din șase membri este mobilizat și repartizat în principalele secfoare ale satului, unde organizează lecturi în casele țăranilor muncitori. Cu mult interes au urmărit cei ce participă la lecturile în grup articolul din „Scînteia” intitulat *Evenimente însemnate pentru cauza păcii și securității popoarelor*, în jurul căruia

s-au făcut discuții însuflețite care au scos în evidență țaria țărilor din lagărul socialist care luptă în frunte cu Uniunea Sovietică să asigure securitatea popoarelor.

Popularizarea Documentelor Congresului al II-lea al partidului, a ajutat pe țăranii muncitori din comună să înțeleagă în mod just politica partidului la sate. Aceasta a făcut să crească numărul membrilor gospodăriei colective. O altă urmare a acestor acțiuni de lămurire, a fost hotărîrea unui numeros grup de țărani muncitori din Vișina Veche să-și unească pămînturile, întemeind la 26 februarie a. c. prima întovărășire agricolă. Cu ocazia discuțiilor ce-au avut loc pentru prelucrarea Documentelor Congresului țăranii muncitori intrați în întovărășire și-au luat angajamentul să muncească cu forțe unite, pentru creșterea producției la hectar, sprijinind în felul acesta traducerea în viață a Directivelor celui de-al II-lea Congres.

Tot mai mulți cititori în sat

Biblioteca sătească din comuna Leu, regiunea Craiova, constituie un centru de atracție pentru tot mai mulți țărani muncitori din cuprinsul comunei. De la 1 ianuarie 1956 pînă în prezent numărul cititorilor a ajuns la aproape 400. Cei mai mulți cititori arată o deosebită preferință pentru cărți de literatură, agrotehnice, știință popularizată etc.

În stimularea interesului și dragostei pentru citit bibliotecarul Pencea Ilie are un rol activ. El

recomandă fiecărui cititor cărțile cele mai potrivite din cele peste 3800 de volume, cărți și broșuri cîte se află în bibliotecă.

Ori de cîte ori îi sosesc cărți noi, bibliotecarul obișnuiește să afișeze atît la bibliotecă, la căminul cultural, cît și la sfatul popular un tabel cu titlurile orînduite pe teme.

În preajma unor evenimente deosebite — aniversări sau comemorări — scumpe oamenilor muncii din patria noastră, se organi-

Biblioteca satească din com. Leu, regiunea Craiova

lecturii cititorilor, la atragerea lor spre bibliotecă. Pentru buna organizare și desfășurare a acestor manifestări bibliotecarul este ajutat atât de cadrele didactice din comună cât și de Comitetul executiv al sfatului popular comunal, care consideră munca cu cartea un prețios mijloc de educare a țăranilor muncitori. În luna ianuarie, de pildă, țăranii muncitori au ascultat re-

zează în sala de împrumut a bibliotecii expoziții de cărți. La începutul lunii februarie, de pildă, bibliotecarul a organizat în cinstea celei de a 23-a aniversări a luptelor ceferiștilor și petroliștilor o expoziție de cărți pe tema: *16 Februarie 1933 oglindită în literatură*. Aci au fost expuse cărți care înfățișează aspecte din lupta din trecut a ceferiștilor și petroliștilor conduși de partid. Expoziția a făcut să crească interesul vizitatorilor pentru aceste cărți. Țărani muncitori ca Constantin Buia, Matragiu Constantin și alții și-au aminfit că în perioada marilor bătălii date de clasa muncitoare de la noi au fost mulți țărani din satul lor și din satele vecine care au sprijinit lupta muncitorilor.

Recenziile unor cărți precum și consfăturile cu cititorii pe care biblioteca satească din comuna Leu le organizează lunar, au contribuit într-o bună măsură la îndrumarea

cenzia cărților *Tinăra Gardă* de A. Fadeev, *Așa s-a călit oțelul* de N. Ostrovski și au participat la consfătuirea asupra romanului *Mitrea Cocor* de M. Sadoveanu.

Cele 35 de cercuri de citit care funcționează în comună au fost mobilizate vreme îndelungată în pregătirea consfătuirii, antrenând un mare număr de țărani muncitori în citirea acestei cărți în colectiv. Cu acest prilej au depus o muncă intensă învățătorii Iancu Ion, Niculina Pîrvulescu și alții care în calitate de lectori ai unor cercuri de citit s-au ocupat de aproape să pregătească pe cei ce-au luat parte la discuțiile din cadrul consfătuirii.

Biblioteca satească din comuna Leu și-a câștigat un mare prestigiu în rindurile populației. Datorită felului atractiv cum a știut să organizeze manifestările de masă, datorită felului viu în care se ocupă cu popularizarea cărților în această comună, cartea a devenit prietenul drag al multor țărani muncitori.

In sprijinul campaniei agricole de primăvară

În desfășurarea campaniei agricole de primăvară un rol important revine și bibliotecilor din G.A.C. În această perioadă, mai ales, ele sînt chemate ca printr-o rodnică activitate cu cartea să stimuleze munca pentru realizarea mărețelor sarcini puse în fața sectorului socialist al agriculturii prin Directivele Congresului al II-lea al partidului.

Prin răspîndirea sistematică a cărților și broșurilor agrotehnice, și a cărților de literatură, multe din bibliotecile de la G.A.C. au devenit adevărate centre de cultură, ajutînd pe colectivități să-și ridice nivelul cultural și profesional, să înțeleagă rostul agrotehnicii înaintate și să sporească producția agricolă de la un an la altul.

În acest sens, este demnă de remarcat activitatea bibliotecii gospodăriei agricole colective „16 Februarie 1933” din comuna Castranova, raionul Craiova, care în lunile de iarnă a desfășurat o rodnică activitate, sprijinind cu mult avînt pregătirile campaniei agricole din primăvara acestui an.

Bibliotecarul Neacșu Traian, care este și socotitor în gospodărie, s-a îngrijit să îmbogățească fondul de cărți și broșuri agrotehnice.

Pentru larga lor popularizare și difuzare a organizat în cadrul coltului roșu o expoziție de cărți cu tema: *Cartea agrotehnică, un prețios îndrumar în lupta noastră pen-*

tru creșterea producției de cereale-marfă. Iată citeva din titlurile cărților și broșurilor expuse: Raportul de activitate al C.C. al P.M.R. la Congresul al II-lea al partidului de Gh. Gheorghiu-Dej, Cuvîntarea rostită la Congresul frunțașilor din gospodăriile agricole colective. 23 mai 1953, de Gh. Gheorghiu-Dej, Directivele Congresului al II-lea al P.M.R. cu privire la cel de-al doilea plan cincinal de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1956—1960, Iarovizarea grîului de primăvară, orzului, ovăzului și meiului de Lisenko, T. D., Sămînța sănătoasă și de soi dă recolte mari de ing. Anghel G., Să reținem cît mai multă zăpadă pe ogoare de ing. Mleşniță Vasile.

Bibliotecarul nu s-a mulțumit numai cu atît. Despre unele din aceste cărți a scris scurte recenzii, pe care le-a publicat la gazeta de perete la rubrica permanentă intitulată „Cartea agrotehnică”. Mai mult, el a obținut ca și unii din cititori să scrie ei înșiși asemenea recenzii. Așa, de pildă, colectivistul Purice Victor, a întocmit recenzia cărții *Metode noi de însămînțare a cerealelor* de ing. Naghi A. Vasile.

De asemenea, brigadierii gospodăriei au fost invitați să vorbească colectivităților despre cărțile din expoziție. Astfel, brigadierul Ștefan Mitrică a făcut o expunere pe tema *Sămînța bună aduce rod bogat*. El a scos în relief cărțile care tra-

tează despre metodele de cunoaştere a seminţei sănătoase şi modul de selecţionare a diferitelor seminţe de plante.

O altă metodă recent folosită de biblioteca de la G. A. C. Castranova o constituie organizarea de discuţii libere cu colectivităţii asupra cărţilor citite. Săptămînal, în toată perioada lunilor de iarnă, bibliotecarul a mobilizat pe colectivităţi la bibliotecă. Aci, rînd pe rînd, diferiţi colectivităţi, luînd cuvîntul au povestit conţinutul cărţilor citite, scoţînd în evidenţă învăţămintele ce cuprind. Aşa, de pildă, în ziua de 24 februarie colectivităţii adunaţi la bibliotecă au ascultat pe colectivistul Ştefan M. Leu care a vorbit despre broşura *Reţinerea zăpezii* de Sapoval A. El a subliniat importanţa acestei operaţiuni pentru creşterea productivităţii solului. Stuparul gospodăriei, Constantin Badea, vorbind despre broşura *Lucrările din stupina colhoznică* de Taranov G. a arătat foloasele ce le aduce apicultura şi calitatea nutritivă a mierii de albine, expunînd totodată proiectul planului său de muncă pe care l-a supus conducerii gospodăriei, luîndu-şi angajamentul ca pe baza aplicării învăţămintelor din această carte, să treacă anul acesta la înmulţirea numărului stupilor gospodăriei de la 37 la 52. Alţi cititori au vorbit şi despre unele cărţi de literatură care oglindesc aspecte din transformarea satelor colhoznice şi viaţa nouă ce se înfăptuieşte în satele patriei noastre după exemplul acestora. Ştefan M., de pildă, a vorbit despre romanul *Cavalerul stelei de aur* de S. Babevski, care cuprinde povestirea electrificării unui sat colhoznic.

Un sprijin preţios în buna desfăşurare a discuţiilor asupra căr-

ţilor agrotehnice îl primeşte bibliotecarul de la brigadierii gospodăriei. Avînd cunoştinţe agrozootehnice temeinice, ei ajută pe participanţi să ia cunoştinţă de problemele cele mai noi ale agriculturii. În felul acesta se face o largă popularizare a cărţilor şi se atrage atenţia asupra lor, celor care nu le-au citit încă, iar cei care le cunosc sînt îndemnaţi să le recapituleze ca să adîncească şi mai bine conţinutul lor.

Cunoscînd pe cititori, ştiînd ce sarcină are fiecare în gospodărie, bibliotecarul se ocupă de îndrumarea lecturii lor individuale, alegînd pentru ei cărţile care-i pot ajuta efectiv în muncă. Dîndu-şi seama ce importanţă au animalele de tracţiune în campania lucrărilor de primăvară, bibliotecarul a recomandat colectivistului Marica Ion îngrijitorul fermei, o serie de lucrări corespunzătoare cum este şi cartea scrisă de dr. Moldoveanu Gh. intitulată *Creşterea cailor*.

Bibliotecarul a căutat să facă din fiecare colectivist un cititor activ al bibliotecii. Printre cei mai buni cititori se numără Vicşoreanu Alexandru, Bitină Constantin, care au citit în lunile de iarnă cîte 8 cărţi. Lectura cărţilor legate de problemele campaniei agricole de primăvară a avut ca rezultat mobilizarea colectivităţilor din Castranova pentru pregătirea din timp a condiţiilor necesare acestei campanii.

În planul de muncă al bibliotecii s-a prevăzut ca odată cu începerea lucrărilor agricole de primăvară să se organizeze lecturi în grup la locul de muncă. În cadrul lor se vor citi îndeosebi cărţi agrotehnice despre munca respectivă, precum şi articole din ziare şi reviste.

Documente de URIASĂ INSEMNAȚATE ISTORICĂ

Recent, Editura de Stat pentru literatură politică a tipărit în limba română broșuri cu materialele Congresului al XX-lea al P.C.U.S.: N. S. Hrușciov: Raportul de activitate al Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice la Congresul al XX-lea al partidului; N. A. Bulganin: Directivele Congresului al XX-lea al P.C.U.S. cu privire la cel de-al 6-lea plan cincinal de dezvoltare a economiei naționale a U.R.S.S. pe 1956—1960. Au apărut de asemenea, în broșuri separate cuvântările rostite la Congresul al XX-lea al P.C.U.S. de tovarășii L. M. Kaganovici, A. I. Kiricenko, G. M. Malenkov, A. I. Mikoian, V. M. Molotov, M. G. Pervuhin, M. Z. Saburov, M. A. Suslov, D. T. Șepilov, N. M. Șvernîk, K. E. Voroșilov, N. I. Beliaev.

Materialele Congresului al XX-lea al P.C.U.S. și în primul rând Raportul de activitate al C.C. al P.C.U.S. prezentat de tov. Hrușciov, constituie exemple concrete de dezvoltare creatoare a științei marxist-leniniste. Raportul conține, în primul rând, o amplă caracterizare a principalelor schimbări petrecute pe arena mondială în ultimii ani, un tablou sugestiv al dezvoltării forței economice și politice a lagărului socialist în contrast cu slăbirea continuă a sistemului capitalist.

Țările lagărului socialist, a căror economie se află pe calea avântului continuu, au devenit și mai puternice și mai unite, asigurând popoarelor lor ridicarea neîncetată a nivelului de trai material și cultural. Baza industrială pe care se sprijină socialismul devine tot mai puternică. Ritmul de creștere a producției industriale în țările lagărului socialist depășește considerabil pe acela al țărilor capitaliste.

Analizînd profund situația economică și socială în țările capitaliste și ascuțirea continuă a contradicțiilor sistemului capitalist, Raportul de activitate al C.C. al P.C.U.S. arată în mod convingător că capitalismul merge spre noi zguduiri economice și sociale. Un eveniment de însemnătate istorico-mondială după cel de-al doilea război mondial — subliniază Raportul C.C. al P.C.U.S. la Congresul al XX-lea — este procesul de destrămare a sistemului colonial al imperialismului, eliberarea de dependența

colonială și semicolonială a peste un miliard două sute de milioane de oameni. Tov. Hrușciov în Raportul prezentat la Congres, demască viguros politica imperialistă de înjghebare de blocuri agresive și de ațîțare a „războiului rece”, punînd totodată în lumină roadele luptei popoarelor pentru atenuarea încordării internaționale.

O importanță excepțională are rezolvarea în cadrul Raportului de activitate al C.C. al P.C.U.S. la Congresul al XX-lea, a unor probleme principale fundamentate ale actualei evoluții internaționale. Este vorba de trei probleme aflate în strînsă legătură una cu alta. Prima problemă se referă la coexistența pașnică a celor două sisteme, capitalist și socialist, pe baza respectării cunoscutelelor cinci principii: respectarea reciprocă a integrității teritoriale și suveranității, neagresiunii, neamestecului unuia în treburile interne ale celuilalt, dezvoltarea relațiilor între state pe baza egalității și avantajului reciproc, colaborarea economică.

A doua problemă principală de care se ocupă Raportul de activitate al C.C. al P.C.U.S. se referă la posibilitatea preîntîmpinării războaielor în epoca actuală. Această posibilitate — arată Raportul — s-a ivit ca urmare a existenței lagărului socialist datorită căruia forțele iubitoare de pace din întreaga lume dispun nu numai de mijloace morale, dar și de mijloace materiale pentru preîntîmpinarea unei agresiuni, ca urmare a apariției unui grup de state cu o populație de sute de milioane care se pronunță activ împotriva războiului, ca urmare a dezvoltării mișcării mondiale a partizanilor păcii și a transformării mișcării muncitorești din țările capitaliste într-o uriașă forță.

A treia problemă de uriașă însemnătate pentru progresul social al omenirii, se referă la diferitele forme concrete de trecere de la capitalism la socialism. Reamintind indicația lui Lenin că formele de trecere a țărilor la socialism sînt și devin din ce în ce mai variate, Raportul tovarășului Hrușciov, precizează că nu este obligatoriu ca înfăptuirea acestor forme de trecere de la socialism să fie legată în orice condiții de război civil. Dacă într-o serie de țări, unde capitalismul este puternic, dispu-

nînd de un uriaș aparat militar-politienesc, ascuțirea luptei de clasă este inevitabilă, într-o altă serie de țări capitaliste clasa muncitoare, în frunte cu partidul ei marxist-leninist, avînd în jurul ei țărănimea muncitoare, cercuri largi ale intelectualității, are posibilitatea de a înfrînge forțele reacționare, antipopulare, de a cuceri o majoritate trainică în parlament și de a-l transforma dintr-un organ al democrației burgheze într-un instrument al adevăratei voințe populare, de a trece principalele mijloace de producție în mîinile poporului.

Raportul de activitate al C.C. al P.C.U.S. la Congresul al XX-lea face o analiză adîncă și multilaterală a situației interne a U.R.S.S., relevă creșterea neînteruptă a tuturor ramurilor producției sociale și în primul rînd a industriei grele, consolidarea continuă a orînduirii sociale și de stat sovietice, ridicarea bunăstării materiale a poporului, dezvoltarea multilaterală a culturii sovietice, întărirea rîndurilor P.C.U.S., a rolului său conducător în statul sovietic, precum și a influenței pe care o exercită prin politică sa asupra desfășurării evenimentelor internaționale. Scoțînd la iveală cu curaj lipsurile existente, Congresul al XX-lea al P.C.U.S., bazîndu-se pe succesele dobîndite, a trasat noi și mărețe sarcini în vederea unui nou și puternic avînt economic și cultural. Aceste sarcini își găsesc expresia în Directivele cu privire la cel de-al 6-lea plan cincinal al U.R.S.S., cărora le este consacrat Raportul tovarășului Bulganin. Desfășurînd în fața poporului sovietic și a întregii omeniri tabloul grandios al prevederilor celui de-al 6-lea cincinal, prin îndeplinirea cărora nivelul producției industriale va fi în 1960 de peste 5 ori mai mare decît în 1940, iar producția cereale se va ridica la o recoltă anuală de 180 milioane tone, Raportul prezentat de tov. Bulganin a pus cu putere, în lumină, direcțiile principale în care trebuie să-și îndrepte eforturile oamenii sovietici pentru ca sarcinile trasate să fie realizate: creșterea și de aici înainte, mai rapidă, a industriei grele, asigurarea unui progres tehnic neînterupt, prin aplicarea în mod perseverent și planificat în producție a celor mai noi realizări ale științei, tehnicii și experienței înaintate, sporirea rapidă a productivității muncii.

Analiza adîncă a problemelor economice făcută în documentele Congresului al XX-lea al P.C.U.S. este un izvor bogat de învățămînte pentru construcția socialismului din țara noastră care luptă cu avînt sporit pentru înlăptuirea sarcinilor trasate de Congresul al II-lea al P.M.R.

Tezele cuprinse în Raportul de activitate al C.C. al P.C.U.S. și în Raportul asupra celui de-al 6-lea plan cincinal, au fost dezvoltate pe larg de delegații la Congresul al XX-lea al P.C.U.S. În celelalte materiale ale congresului — cuvîntările conducătorilor partidului și ai guvernului sovietic — sînt tratate multilateral problemele ridicate în fața congresului de către Comitetul Central al partidului. Astfel în cuvîntările lor tov. A. I. Mikoian, D. T. Șepilov, M. A. Suslov, V. M. Molotov, acordă o atenție deosebită problemelor principale ridicate de raportul de activitate al C.C. al P.C.U.S., precum și problemelor ideologice. Subliniînd marea însemnătate a leninismului, A. I. Mikoian a arătat că acesta își păstrează și își va păstra întreaga forță științifică, teoretică și practică.

O serie de cuvîntări rostite la Congresul al XX-lea se ocupă de activitatea amplă desfășurată de C.C. al P.C.U.S. între cele două congrese cu privire la restabilirea normelor leniniste ale vieții de partid, dezvoltarea democrației interne de partid, aplicarea principiului conducerii colective pe baza promovării politicii marxist-leniniste, combaterea cultului personalității etc. De importante probleme ale construcției de stat sovietice se ocupă în cuvîntarea sa tov. K. E. Vorosîlov. Multilateral sînt dezbătute problemele construcției economice în diferite ramuri, a creșterii cadrelor, a avîntului cultural, de către tovarășii Kaganovici, Pervuhin, Saburov, Malenkov, Beliaev, etc. în cuvîntările lor.

Pentru țara noastră ca și pentru toate țările lagărului socialist documentele și materialele Congresului al XX-lea al P.C.U.S., au o imensă însemnătate. Ele înarmează pe comuniști și pe toți oamenii muncii cu aprecierea marxist-leninistă a situației internaționale actuale și a evoluției ei, îi înarmează cu învățămînte de preț în domeniul construcției economice, culturale, al muncii de partid, al muncii ideologice și altele. Studiarea adîncă a documentelor și materialelor Congresului al XX-lea al P.C.U.S. îndeamnă oamenii muncii — indiferent în ce domeniu ar lucra — să-și intensifice eforturile pentru realizarea Hotărîrilor celui de-al doilea Congres al Partidului Muncitoresc Român.

O sarcină deosebit de importantă a tuturor bibliotecarilor, în momentul de față este popularizarea broșurilor care conțin documentele și materialele Congresului al XX-lea al P.C.U.S. pentru care oamenii muncii din țara noastră manifestă un interes arzător.

Cursuri pentru bibliotecarii sindicali din sectorul agricol

I. RUSU

Şeful secţiei muncii culturale de masă
a C.C. al Sindicatului muncitorilor
agricoli

Raportul prezentat de tov. Gheorghe Apostol la plenara C.C.S. din 30. I. şi 2. II. 1956 a scos în evidenţă şi o serie de lipsuri ale multor biblioteci sindicale. După cum se subliniază în Raport, activitatea acestora, „se desfăşoară la un nivel scăzut, nu-i adaptată la condiţiile specifice din fiecare întreprindere şi instituţie şi nu e legată de sarcinile de producţie ale colectivelor respective”.

Această constatare se referă şi la multe din bibliotecile sindicale ale sectorului agricol, a căror muncă nesatisfăcătoare s-a datorat în mare parte şi lipsei unor cadre permanente şi calificate.

Iată de ce, printre măsurile luate de Comitetul Central al Sindicatului muncitorilor agricol, în scopul de a ridica activitatea bibliotecilor din sectorul nostru la înălţimea sarcinilor puse de cel de al II-lea Congres al P.M.R., a fost şi organizarea unor cursuri scurte de calificare pentru bibliotecari.

Pentru o cit mai bună desfăşurare a acestor cursuri, secţia noastră s-a preocupat să ia din vreme măsurile pentru ca în decurs de 15 zile cursanţii să-şi poată însuşi cât mai multe cunoştinţe necesare muncii lor. În acest scop, am stabilit cu multă grijă programa de învăţământ, precum şi un orar amănunţit, defalcat pe zile şi ore, privind felul în care va decurge cursul. Nu au fost neglijate nici problemele organizatorice menite să asigure pe de o parte cât mai bune condiţii de cazare şi alimentare pentru cursanţi şi pe de altă, procurarea materialului didactic şi bibliografic cerut de programă.

Atenţia noastră s-a îndreptat şi spre alegerea cu grijă a colectivului de conducere a cursului, care a fost recrutat din rîndul activiştilor Comitetului nostru central şi al comitetelor sindicale regionale cu experienţă şi pregătire corespunzătoare.

Primul curs de calificare s-a ţinut în luna februarie în comuna Budila, regiunea Stalin. De la început, colectivul de conducere s-a preocupat să asigure un nivel cât mai înalt lecţiilor şi seminariilor. Deosebit de eficace s-au dovedit a fi, în această privinţă, şedinţele la care s-a făcut analiza muncii. Cu această ocazie, de fiecare dată, s-au putut lua măsuri pentru lichidarea lipsurilor constatate. În urma discuţiilor purtate în cadrul acestor şedinţe, responsabilii seminariilor au reuşit să lămurească mai temeinic unele probleme şi să-şi îndrepte atenţia cu deosebire spre ajutorarea cursanţilor mai slabi.

Un rol însemnat au avut aplicaţiile practice. Ele au permis conducătorilor cursului să verifice în ce măsură bibliotecarii participanţi şi-au însuşit problemele tratate în diferite lecţii şi care apoi au fost dezbătute la seminarii. Fiecare cursant a fost pus să inventarieze cărţile în registrul de mişcare şi registrul inventar, să aranjeze pe rafturi un stoc de cărţi, să întocmească panouri, vitrine şi expoziţii de cărţi.

Pentru a întări cunoştinţele cursanţilor în ceea ce priveşte tehnica organizării manifestărilor de masă, s-au organizat chiar de către aceştia o seară literară pe tema **Lupta Partidului Muncitoresc Român pentru înflorirea agriculturii, oglindită în literatură**, o seară de ghicitori literare, precum şi prezentarea vieţii şi operei onora din scriitorii înscrişi în bibliografia concursului „Iubiţi cartea”.

Plină de învăţăminte pentru bibliotecari a fost şi vizitarea bibliotecii clubului uzinelor de tractoare „Ernst Thälmann” din oraşul Stalin, care este una din cele mai bune din localitate.

Discuţiile recapitulative au arătat că în general cursul şi-a atins scopul. Majoritatea bibliotecarilor cum sînt tov. Mihai Cenuşe de la G.A.S. Mînăstirea, Flo-

rea Cristea de la S.M.T. Surduc, Maria Gligănescu de la S.M.T. Costești, Cecilia Botezatu de la G.A.S. Buzău și alții, au dovedit că și-au însușit cunoștințele de bază ale muncii cu cartea și că odată întorși la locurile lor de muncă vor fi capabili să ducă o bună activitate pentru răspîndirea cărții. De altfel, acest lucru îl dovedesc și numeroasele scrisori primite de secția noastră din partea absolvenților, și în care aceștia arată felul cum au aplicat cele învățate în munca lor de zi cu zi.

Nu este însă mai puțin adevărat că la

curs s-au prezentat și unele elemente care, cu tot sprijinul ce li s-a dat, nu au reușit să facă față cerințelor de studiu. Acest lucru a scos la iveală faptul că, există încă comitete de întreprindere care aleg pe bibliotecari fără nici un fel de discernămint, numind în această muncă oameni necorespunzători.

Pe baza experienței cîștigate, noi ne vom strădui ca următoarele două cursuri de calificare programate să se țină pînă la începutul lunii aprilie, să decurgă în condiții tot mai bune.

Pregătirea cadrelor în regiunea Timișoara

BULZAN V.

directorul bibliotecii regionale Timișoara

În regiunea Timișoara au funcționat pînă la începutul anului 1956 un număr de 8 biblioteci raionale și 32 biblioteci sătești.

Numirea și pregătirea unor cadre corespunzătoare din punct de vedere profesional pentru biblioteci, constituie o preocupare de seamă atît a secțiunii culturale regionale, cît și a bibliotecii noastre.

Intr-o oarecare măsură am reușit să fie încadrați bibliotecari buni și azi regiunea noastră poate să se mîndrească cu bibliotecari bine calificați. Așa este tov. Racovițeanu Hermina, responsabilă bibliotecii raionale din Făget, Zeicu Eleonora, responsabilă bibliotecii sătești din Bocșa Vasiova, raionul Reșița, Raaber Ecaterina de la biblioteca sătească din Peciul Nou, raionul Ciasova, responsabilă bibliotecii căminului cultural din Checea; raionul Timișoara și altele.

Din această cauză bibliotecile amintite reușesc să mărească numărul cititorilor, să organizeze ac-

țiuni model cu cartea, să facă o îndrumare sistematică a bibliotecilor din raza lor de activitate.

Totuși, analiza activității bibliotecilor din regiunea noastră, scoate în evidență o serie de lipsuri în munca cu cartea, lipsuri datorate în parte și faptului că majoritatea cadrelor bibliotecilor noastre mai are încă un nivel profesional și cultural scăzut.

Pentru remedierea acestor lipsuri, secțiunea culturală regională și biblioteca noastră au hotărît să întreprindă o largă acțiune pentru pregătirea profesională a cadrelor de bibliotecari existenți, pentru înarmarea lor cu cunoștințele de bază în vederea unei activități cît mai corespunzătoare.

Au fost folosite în acest scop următoarele mijloace: seminariile raionale și regionale, consfătuirile cu activiștii culturali, cursurile de bibliotecari ale Ministerului Culturii, precum și practica de bibliotecă urmată de îndrumarea directă la locul de muncă.

În primii ani ai activității noastre

tre seminariile raionale au constituit singurul mijloc de pregătire a bibliotecarilor. Ele se țineau cu regularitate, în fiecare lună la centre de raioane și la biblioteca regională. Cu acest prilej se dădeau bibliotecarilor primele îndrumări de felul cum să organizeze munca cu cartea la centrele de raioane și la sate. La aceste seminarii participau și bibliotecarii căminelor culturale și ai bibliotecilor din G.A.C., care erau îndrumați cu privire la modul cum să-și îndeplinească sarcinile ce le reveneau în luna curentă, cit și în ce privește organizarea fondului de cărți și ținerea evidenței activității bibliotecii. Lecțiile teoretice erau urmate și de practică la biblioteca raională sau regională.

În anul 1955, seminariile raionale și regionale nu s-au mai ținut cu regularitate. Cele câteva seminarii raionale și regionale care s-au ținut sporadic au fost superficial organizate și au avut o mobilizare slabă. Programul lor era întocmit în ultimul moment, din cauza tematicelor care soseau cu mari întârzieri de la Ministerul Culturii, ceea ce determina pregătirea în grabă a temelor fără să se mai poată ține seama de realitățile și necesitățile regiunii noastre. Broșura editată de Ministerul Culturii cuprinzând tematica seminariilor raionale pe anul 1955/56 și despre apariția căreia am aflat din articolul apărut în revista „Călușa bibliotecarului” nr. 10/1955 nu ne-a sosit pînă în prezent. În schimb secțiunea culturală regională a inițiat organizarea unor consfătuiri pe plan regional, la care participau activiștii culturali. Aceste consfătuiri au constituit schimburi de experiență rodnice, deoarece erau popularizate și promovate cele mai bune metode în munca culturală de masă. La ele nu luau însă parte toți activiștii culturali din regiune.

Chiar din primii ani ai activității sale, biblioteca regională sprijinită de secțiunea culturală regională, a organizat în fiecare an scurte cursuri de 15—20 zile, pentru bibliotecarii de la bibliotecile raionale și satești. Prin aceste cursuri, noi am reușit să cuprindem aproape pe toți bibliotecarii acestor biblioteci, care au primit un minimum de cunoștințe necesare muncii lor profesionale.

Astfel, la cursul de 20 zile organizat în mai 1955, au participat 15 bibliotecari raionali și satești.

Programul cursului a cuprins lecții teoretice, studiu individual, seminarii, lucrări practice, prequam și vizite la biblioteci și instituții culturale din oraș.

Cursanților li s-au asigurat materialele bibliografice necesare, iar pentru lecțiile practice materialele tehnice și registre de bibliotecă, care i-au ajutat la deprinderea de a întocmi în mod corect evidența zilnică a activității bibliotecii și ținerea în ordine a registrelor de mișcare și inventar. Fiecare cursant a făcut practică prin rotație la toate secțiile bibliotecii regionale, organizînd lecturi în grup, vitrine, panouri, expoziții.

Cursul a avut și unele lipsuri. Ținînd seama de durata cursului, programul a fost prea încărcat. Unele lecții — clasificarea zecimală — au fost grele față de posibilitățile de înțelegere a unor cursanți. Mă refer la bibliotecarii satești, deși aceste lecții au tratat clasificarea zecimală pe grupe mari, fără a se intra în amănunt. Noi am ținut seama de indicațiile programei cursului de bibliotecari, elaborată de Direcția bibliotecilor, dar nu am adoptat-o condițiilor cursului nostru. De aceea am avut dificultăți atît la seminarii, cit și la lecțiile practice.

Slaba pregătire a unor bibliote-

cari, nivelul lor cultural scăzut a făcut ca ei să nu-și însușească temeinic cunoștințele necesare. Aci, o vină o poartă și secțiile culturale raionale, care n-au dat atenția cuvenită selecționării cadrelor de bibliotecari trimise la curs. O altă greutate ce am întâmpinat a fost aceea a cheltuielilor de întreținere a cursanților, care au depășit salariul bibliotecarilor sătești. Din această cauză nu am putut organiza cursul pe o durată mai lungă și am fost nevoiți în ultimul timp să recurgem la cursuri scurte de 10 zile și să amânăm cursul de 30 de zile, planificat pentru trimestrul I al acestui an.

Urmărind pe teren felul cum bibliotecarii și-au însușit și aplicat cele învățate, am constatat că cei mai mulți după înapoierea de la curs au obținut rezultate frumoase, ca de exemplu: tov. Tamaș Maria, responsabilă bibliotecii sătești din comuna Marga, raionul Caransebeș, astăzi bibliotecă frunțasă pe regiune, sau tov. Raaban Ecaterina, de la biblioteca sătească din comuna Peciul Nou, raionul Cioclovina.

Un alt mijloc de pregătire și calificare a cadrelor de bibliotecari îl constituie îndrumarea pe teren la locul de muncă. Lunar, noi facem deplasări pe teren, pe baza necesităților constatate și căutăm să cuprindem cit mai multe unități.

La fața locului, împreună cu bibliotecarii respectivi, activiștii noștri ajută în mod practic la organizarea fondului de cărți și a manifestărilor de masă model. Ne îndreptăm atenția în special către bibliotecile cu o activitate slabă, unde ne deplasăm de mai multe ori la rând, într-o perioadă. Așa am procedat la bibliotecile raionale din Reșița, Mehădia și Oravița.

Nu totdeauna însă avem rezultatele dorite. De pildă, la Reșița

ne-am deplasat în anul acesta de două ori, câte 6—8 zile. Datorită însă fluctuației de cadre la această bibliotecă, munca noastră a rămas zadarnică. În schimb, în urma deplasărilor făcute la Oravița, munca s-a îmbunătățit simțitor. La fel și la bibliotecile sătești din Gătaia și Recaș, raionul Timișoara.

Totdeauna activiștii care se deplasează pe teren sînt instruiți și pleacă cu probleme precise. Dar și aci avem o greutate. De multe ori activiștii noștri în deplasare sînt împovărați și cu alte probleme, de către secțiunea culturală regională, astfel că ei nu se pot ocupa exclusiv de îndrumarea bibliotecarilor, din care cauză nu totdeauna obținem rezultatele urmărite.

Creșterea numărului bibliotecilor în regiunea noastră, în acest an, ne impune o mai mare și mai serioasă preocupare pentru pregătirea și calificarea cadrelor de bibliotecari. Odată cu noua raionare teritorială, numărul acestora a sporit, astfel că, în regiunea noastră există în prezent 14 biblioteci raionale și 49 sătești. La această rețea se mai adaugă 683 biblioteci ale căminelor culturale și case de citit, plus 146 biblioteci din G.A.C.-uri.

În planul nostru de muncă pe anul 1956 am prevăzut organizarea unui curs de 30 de zile. Datorită experienței acumulate pînă acum, sperăm că îl vom putea organiza la nivelul cerut de sarcinile noi ce revin bibliotecilor din regiunea noastră, căutînd să înlăturăm toate deficiențele care s-au ivit pînă în prezent.

De asemenea, am programat pentru începutul lunii martie a.c. ținerea seminariilor raionale, care trebuie să rămînă mijlocul de bază al îndrumării și pregătirii cadrelor de bibliotecari.

Se știe că noile regulamente de organizare și funcționare ale bibliotecilor din sistemul Ministerului Culturii prevăd înființarea de secții muzicale pe lângă bibliotecile regionale. Pentru a pune la dispoziția lucrătorilor acestor biblioteci un material îndrumător care să le servească drept orientare în noua lor activitate, publicăm mai jos experiența în acest domeniu a secției muzicale de la marea bibliotecă de stat „A. M. Gorki” din orașul Moloțov.

Secția muzicală a bibliotecii regionale

M. BULINKO

responsabila secției muzicale a bibliotecii
publice de stat „A. M. Gorki”

Secțiile muzicale ale bibliotecilor regionale, ținutale și republicane desfășoară o activitate interesantă și folositoare. Sarcina lor principală este de a ajuta pe conducătorii cercurilor de amatori și ai instituțiilor muzicale locale și de a satisface cerințele variate ale cititorilor. Bibliotecarii caută să scoată în evidență bogatele fonduri muzicale (note și cărți despre muzică) și de a forma la cititori gustul pentru muzică.

În articolul de față vom căuta să oglindim câteva aspecte din activitatea secției muzicale a bibliotecii publice de stat „A. M. Gorki” și să arătăm metodele folosite pentru popularizarea lucrărilor muzicale.

ORGANIZAREA MUNCII

Trebuie să subliniem că în ultimii șase ani a crescut aproape de șase ori numărul cititorilor secției muzicale, precum și numărul lucrărilor împrumutate. Dacă în 1949 numărul cititorilor era de 900, iar numărul cărților și al notelor împrumutate era de 32.818, în anul 1954 numărul cititorilor a crescut la 1755, iar numărul lucrărilor eliberate la 50.080. Aproape de două ori a crescut și fondul de cărți al secției, care în 1949 era format din 27.000 cărți și note, iar în 1955 cuprindea mai mult decât 54.000 materiale.

Datorită activității centrului de difuzare a cărții, secția muzicală primește în mod regulat literatura clasică și contemporană. Sîntem abonați la revistele „Sovietskaia Muzica”, „Teatr”, „Molo-

dejnaia estrada”, la colecția „Hudojstvenia Samodeiatelnosti” și altele.

În 1955 s-a terminat amenajarea dispozitivului secției muzicale cu stelaje speciale pentru păstrarea notelor. Noi am căutat să le aranjăm în așa fel ca toate volumele și notele fiecărei secțiuni să fie concentrate în același loc. Astfel, de pildă, volumul legat al sonetelor lui Beethoven stă alături de operele altor autori, iar lângă el, în căsuțe mai înguste, se află cutia cu diferite sonate ale lui Beethoven. Acest fel de aranjare a notelor ni se pare foarte comod, deoarece el oferă posibilitatea ca în caz de nevoie să ne folosim, în primul rînd, de volumul legat pentru a stabili caracterul operei cerute, tonalitatea sau gradul de complexitate.

Pentru o mai bună oglindire a fondului în catalog, am elaborat o schemă specială care are trei clase principale: muzica sovietică, muzica rusă pînă la Revoluția Socialistă din Octombrie și muzica compozitorilor străini.

Catalogul operelor muzicale are o serie de probleme caracteristice. Astfel, de pildă, la clasa care cuprinde muzică pentru pian, avem următoarele rubrici: repertoriul pentru învățămînt (școli muzicale); opere pentru formații mari (sonate, concerte) etc.

La clasa care conține descrierea de opere, fișele se aranjează pe operele aceluiași autor, în ordine alfabetică. Noi folosim această regulă chiar și atunci cînd același fragment din operă are alte denumiri (de pildă, Ceaikovski P. I., aria lui Lenski din opera „Evgheni Oneghin”

și Ceaikovski P. I. „Evgheni Oneghin” scena și aria lui Lenski).

Atunci când titlul lucrării sau numele compozitorului este scris într-o limbă străină se ia ca bază alfabetul rus.

În urma acestui fapt, fișele aceluiași lucrări se află în catalog în același loc și în ordine strictă. De pildă, fișele simfoniilor lui P. I. Ceaikovski sînt aranjate într-o anumită ordine: simfonia nr. 1, simfonia nr. 2 etc.

Fără îndoială că în ce privește catalogul nostru, el nu este încă perfect. El mai conține multe fișe cu greșeli, unele neclarități și lipsuri. Sarcina noastră este de a înlătura toate aceste lipsuri.

MUNCA BIBLIOGRAFICĂ

Tematica muncii bibliografice ne-o dau înșiși autorii. În ultimul timp secția noastră a întocmit liste de recomandare pe următoarele teme: Rolul P.C.U.S. în dezvoltarea muzicii sovietice, Compozitori sovietici de cîntece (cărți despre ei), Importanța mondială a muzicii clasice ruse, Corul sovietic și altele.

S-a muncit mult la întocmirea de liste repertorii, care s-au bucurat de un mare succes la cititori, ca de pildă: Repertoriu pentru coruri mixte, Repertoriu pentru coruri pe două voci, Repertoriu pentru soliști, etc. În prezent se lucrează la întocmirea listei romanelor clasice. Listele cu repertorii sînt mult folosite de către artiști, pedagogi și colaboratori ai casei de creație populară.

Aproape de zece ani ținem fișierul despre istoria muzicii din Ural. Pe baza acestui fișier s-a întocmit un indicator care cuprinde materialele publicate în ultimii 90 de ani. Indicatorul are următoarele diviziuni principale: **Materiale muzicale-etnografice**, **Viața muzicală a Uralului înainte de Revoluție**, **Muzica pentru Apărarea Patriei**, **Viața muzicală a Uralului după Războiul pentru Apărarea Patriei**. Aceste diviziuni, la rîndul lor, sînt împărțite pe subdiviziuni: opere, concerte, învățămînt și muzica de amatori.

În prima diviziune sînt cuprinse vechi cîntece culese la uzinele din Ural în anii dinainte de Revoluție. Un interes deosebit pentru istoria muzicii prezintă materialele despre activitatea lui A. D. Gorodțov, organizator de coruri, care a ridicat la un nivel înalt corurile din gubernia Permsk.

Diviziunea **Viața muzicală a Uralului înainte de Revoluție** oglindește materiale despre apariția și dezvoltarea operelor în Permsk și Ekaterinburg și despre activitatea concertistică din Urali.

La diviziunea **Muzica Uralului sovietic** sînt ogîndite materialele despre uriașa dezvoltare a muzicii din Ural din primele zile ale puterii sovietice pînă la Războiul pentru Apărarea Patriei (școli muzicale, activitate concertistică, activitatea primului conservator din Ural, din Sverdlovsk, activitatea teatrelor muzicale, dezvoltarea cercurilor muzicale, concursuri muzicale etc.).

Indicatorul cuprinde 1250 titluri, este legat și se bucură de mare popularitate. Catedra de istoria muzicii de la conservatorul din Sverdlovsk i-a dat următoarea apreciere: „Această carte este foarte prețioasă pentru dezvoltarea activității științifice de muzicologie și este foarte necesară catedrei de istorie a muzicii”.

MUNCA DE MASA

În scopul popularizării celor mai bune lucrări, secția muzicală organizează expuneri bibliografice, concertelecție, etc.

Începem cu expunerile bibliografice. Noi căutăm să le organizăm în așa fel, ca ele să se adreseze unor anumite grupuri de participanți. Astfel, organizăm expuneri speciale pentru pianiști, violoniști, cîntăreți, conducători de coruri și acordeoniști. La asemenea manifestări luăm în considerație nu numai specialitatea participanților, ci și pregătirea lor. Pe violonistul profesionist, de pildă, nu-l vor interesa expunerile în care sînt prezentate lucrări de nivel mediu, iar pe acordeonistul amator nu-l vor interesa convorbirile despre repertoriul concertelor.

Expunerea este ilustrată de interpretarea operelor prezentate. Prin urmare, trebuie să pregătim și interpreți. După cîteva experiențe nereușite, ne-am oprit la două feluri de a expune operele muzicale: expunere asupra noutăților muzicale, prin radio și expunere asupra lucrărilor de operă.

Expunerile noastre prezintă un fel de emisiuni muzicale literare. De pildă, la una din expunerile asupra noutăților, a fost inclusă și culegerea de lucrări pentru pian de Taneev. Ea cuprinde și multe piese publicate pentru prima oară. Iată ce s-a spus despre această culegere:

„Serghei Ivanovici Taneev a intrat în istoria muzicii ruse, ca un compozitor, teoretician muzical, învățat și minunat pedagog. Autor de cantate, și simfonii și al operelor „Oresteea”, el este, de asemenea, cunoscut prin minunatele sale romane. Secția muzicală a primit culegerea sa de lucrări pentru pian, apărută de curînd, din care ma-

joritatea se publică pentru prima oară. De pildă, piesele scrise de compozitor sub pseudonimul Ehidon Nevinosimov au fost compuse de el vara, la moșie, ca un supliment la revista manuscris „Zaholustie”. Ascultați una din ele. Urmează interpretarea piesei, după care se dau alte scurte explicații și ilustrații muzicale.

Cu mult succes se organizează expunerile asupra literaturii de operă. Pentru expunere se alege o anumită operă. Expunind pe scurt viața compozitorului, locul pe care îl ocupă în istoria muzicii, noi povestim amănunțit conținutul lucrării. Povestirea este însoțită de execuții la pian și discuri de patefon. Asemenea expuneri se organizează cu mult succes la căminele muncitorilor și la colțurile roșii.

Secția muzicală organizează, de asemenea, concerte-lecție cu ajutorul unui activ de cititori, pedagogi de la școala muzicală, soliști de la operă și filarmonică, studenți de la școala muzicală și membri ai cercurilor artistice de amatori. Secția organizează anual 8 concerte-lecții. În ultimul timp au fost organizate următoarele concerte-lecție: „Renumitul compozitor, pedagog și muzicant rus A. Rubinstein”, „Balletul lui Prokofiev „Romeo și Julieta”, „Muzica în viața și opera lui Lermontov”, „Rolul muzicii în viața și opera lui Cehov”, precum și altele.

Succesul ultimelor două lecții ne-a făcut să ne gândim la necesitatea pregătirii, într-un viitor mai apropiat, a unui ciclu de lecții pe tema generală „Rolul muzicii în viața și opera marilor scriitori și poeți”. Avem impresia că asemenea lecții vor arăta participanților, noi trăsături din viața și opera scriitorilor iubiți și îi vor ajuta de multe ori la cunoașterea mai profundă a operelor lor.

În prezent pregătim lecția Rolul muzicii în viața și opera lui Gorki și Griboedov și muzica.

Secția mai organizează și seri de muzică. O astfel de seară a fost închinată aniversării a 100 de ani de la nașterea vestitului compozitor rus A. Liadov. Seri cu tema: Cîntecele Uralului sau Seara cîntecului popular rus și altele se bucură de mult succes.

Serile organizate în sala mare de lectură atrag întotdeauna un auditoriu numeros (200—300 oameni). Iar la seara închinată prieteniei dintre secția muzicală și cercurile artistice de amatori ale orașului, organizată în cinstea sărbătoririi înființării acestei secții, au participat 400 de persoane.

Un rol important în popularizarea lucrărilor îl joacă expozițiile. Secția organizează expoziții cu ocazia datelor comemorative pe variate teme ca: **În ajutorul autoinstruirii muzicale, Operele muzicologilor sovietici, Despre muzică și muzicanți, Cîntecele țărilor de democrație populară, Cîntecele compozitorilor sovietici, etc.** Trebuie subliniat că toate lucrările expuse sînt foarte repede împrumutate.

Mulți muzicanți și activiști pe tărîmul muzicii se adresează de multe ori lucrătorilor secției muzicale. Metodistii Casei populare de creație, conducătorii cercurilor (muzicale, coregrafice, de coruri) roagă să li se pregătească repertorii pentru colectivele coregrafice, coruri, soliști. Membrii secției muzicale le aleg lucrările necesare și le execută la pian.

De multe ori cititorii cer cîteva lucrări muzicale și roagă să fie executate la pian pentru a-și putea defini alegerea. Și colectivele profesionale, cum sînt cel de la filarmonică, teatrul de operă și balet, comitetul de radio, nu se adresează cu rugămintea de a le alege materiale pe o anumită temă.

De multe ori se împlină să găsim în fondurile noastre lucrări pe care conducătorii artistici le-au trecut cu vederea (le-au uitat sau nu le cunosc).

Și iată că datorită uneori bibliotecii, lucrări care nu merită să fie uitate, sînt scoase din nou „la lumină”. Astfel, în a doua jumătate a anului 1954, secția muzicală a propus filarmonicii din Molotov să execute într-un concert opera „Negustorul Kalașnikov” (Kupeț Kalașnikov) după textul lui Lermontov. Filarmonica a primit propunerea noastră.

În încheiere vreau să arăt că membrii secției simt nevoia să-și perfecționeze pregătirea lor muzicală. Munca mea este mult ușurată prin faptul că eu cunosc pianul și am deprinderea de a citi notele. De 20 de ani popularizez literatura muzicală dar simt nevoia de a studia în mod amănunțit istoria și teoria muzicii. Un alt lucrător al secției, tov. Poznakovskaia L., care lucrează de doi ani aici, a urmat școala elementară de muzică. Vom începe, în curînd, să studiem împreună teoria muzicii, literatura muzicală și pianul.

Ne exprimăm speranța că și alți conducători de secții muzicale să împărtășească experiența lor în paginile revistei. Am dori ca Ministerul Culturii al R.S.F.S.R. să organizeze un seminar pentru calificarea lucrătorilor secției muzicale.

După revista „Bibliotekar” nr. 1/1956

BIBLIOTECI SINDICALE

CARTEA TEHNICĂ la locul de muncă

În cadrul diferitelor secții ale Combinatului Metalurgic Reșița, funcționează biblioteci ale colturilor roșii, care deservesc cu cărți în permanență pe muncitori chiar la locul lor de muncă.

Cunoașterea specificului de muncă al fiecărei secții, a dat posibilitate bibliotecii Casei de cultură a Combinatului de a se orienta în mod just la alegerea și repartizarea cărților necesare fiecărei dintre aceste biblioteci. De aceea, în afară de cărți cu conținut politico-social și de literatură, bibliotecile colturilor roșii din secții au fost înzestrate și cu numeroase cărți tehnice și de producție, care contribuie la îmbogățirea cunoștințelor profesionale ale muncitorilor, la continua ridicare a nivelului lor tehnic.

Ca și celelalte biblioteci ale colturilor roșii din secții, biblioteca secției Mașini electrice este înzestrată cu un însemnat număr de cărți tehnice. Această bibliotecă deservește electricieni, electricieni constructori, bobinatori, strungari, lăcătuși, frezori etc., în majoritatea lor calificați, absolvenți ai școlilor profesionale ori ai cursurilor de calificare gradul I și II. Aceasta explică și faptul că în această bibliotecă se găsește cărți tehnice de un nivel mai înalt ca de pildă: Construcția mașinilor electrice de A. E. Alexeev, Motoare electrice de L. M. Piotrovski, Mașini de curent alternativ, Electricitatea și electrotehnica, Materiale folosite în electrotehnică, Probleme noi privind calculul mașinilor electrice, Lăcătușeria și bazele tehnologiei metalice de D. A. Kuvakni, Strungul de precizie de P. P. Zagnețki, Frezarea metalelor ș. a.

Pe de altă parte, biblioteca primește cu regularitate de la cabinetul tehnic al Combinatului reviste de specialitate ca: **Metalurgia**, **Electrotehnica**, **Inovatorul**, care se difuzează muncitorilor în mod gratuit.

Ca bibliotecar a fost ales utemistul Urban Erich, electrician constructor, care are multă tragere de inimă pentru munca cu cartea. De la început el și-a format un colectiv din 4 tovarăși din secție, care îl ajută la difuzarea și popularizarea cărților.

În bibliotecă toate sînt în ordine. Cărțile sînt înregistrate în registru inventar și aranjate în dulapuri pe materii. Într-un caiet sînt ținuți în evidență toți cititorii care frecventează biblioteca și cărțile pe care le-au împrumutat. Deoarece schimbul principal în secție este dimineața, biblioteca este deschisă de două ori pe săptămână, miercuria și sîmbăta, între orele 15—16, astfel că muncitorii au posibilitatea să împrumute sau să schimbe cărțile între cele două schimburi, înainte de a intra, sau după ieșirea din producție.

O metodă bună folosită de bibliotecar pentru difuzarea și popularizarea cărților tehnice și de producție este munca de la om la om. Lucrînd în secție, el se află în permanență printre muncitori, cunoaște cerințele producției și specificul fiecărei profesii, știe ce carte anume trebuie să recomande, de pildă, unui electrician, unui strungar, ori unui lăcătuș. În felul acesta el a reușit să atragă peste 40 de cititori permanenți. Printre cititorii care citesc și studiază cu regularitate cartea tehnică sînt tovarășii De-reț William, electrician bobinator, Grando Iosif, subinginer, Toth Arpad, Uzum Oliviu, Weis Wiliam, Țăranu Petru.

O altă metodă folosită pentru popularizarea cărților tehnice și de producție sînt conferințele. Pentru buna lor reușită, conferințele se organizează cu sprijinul responsabilului cu întrecerile socialiste pe secție. În cadrul acestor conferințe se popularizează diferite metode de muncă avansate, descrise în cărți, ca de pildă, metoda Vorosîn, Bikov, Kovaliov,

Kuznețov, etc., după care se difuzează broșurile și cărțile respective. O conferință care a dat rezultate bune a fost aceea în legătură cu metoda Vorosin, ținută de ing. Serdeheli. În urma acestei acțiuni, numeroase echipe din secție aplică cu succes această metodă, care a dus la buna organizare și curățenie a locului de muncă și la întreținerea în bune condițiuni a sculelor.

Ca mijloc de popularizare a cărților tehnice biblioteca folosește și expozițiile. Ele se organizează însă sporadic și nu sînt legate de o anumită temă, motiv pentru care rezultatele obținute au fost mai slabe.

Biblioteca colțului roșu a secției Mașini electrice are condiții din cele mai bune pentru a desfășura o activitate mai variată în scopul popularizării cărții tehnice. Într-adevăr, ea dispune de cărți suficiente, e condusă de un bibliotecar bun, ajutat de un colectiv activ, are un local încăpător etc. Totuși nu se poate spune că ea folosește toate mijloacele care pot contribui la trezirea interesului muncitorilor din secție pentru citirea și studierea cărților de literatură tehnică. Din analiza fișelor cititorilor se constată că prea puțini tineri sînt cititori ai bibliotecii, deși 75—80% dintre muncitorii secției sînt tineri care au o calificare profesională. Nu trebuie uitat că ei au la bază o pregătire școlară serioasă, deci sînt familiarizați cu studiul și nu este greu pentru bibliotecă să găsească mijloacele cele mai potrivite pentru a-i atrage ca cititori activi. Atragerea tinerilor și educarea lor pentru citirea cărților tehnice trebuie să constituie o preocupare principală a colectivului bibliotecii. În legătură cu aceasta ar fi desigur necesar să se ceară sprijinul organizației de bază P.M.R. și a organizației de bază U.T.M. pentru mobilizarea tineretului la diferite acțiuni de popularizare a cărților, care oglindesc experiența avansată a maștrilor sovietici și a fruntașilor noștri în producție.

La secția Mașini electrice lucrează muncitori fruntași, ca de pildă, tehnicianul Libal Augustin, inovator, laureat al Premiului de Stat, Maistrul Hromnicec Carol, autorul a 30—40 de inovații și alții. Cu concursul acestor tovarăși, biblioteca ar putea organiza expuneri asupra cărților tehnice care i-au ajutat pe acești fruntași în munca lor. Aceasta ar constitui un puternic stimulent pentru tineret de a studia metode avansate care duc la mărirea productivității muncii.

Biblioteca trebuie să-și desfășoare activitatea pe baza unui plan de muncă

concret. Acest plan trebuie să prevadă diferite acțiuni pentru difuzarea și popularizarea cărților tehnice și de producție, organizate sistematic pe ramuri de profesii. De exemplu, se pot organiza prin rotație, săptămînal, zile ale electricianului, strungarului, lăcătușului, etc., în care să se facă prezentarea unor broșuri legate de problemele ce-i interesează pe acești muncitori. Biblioteca va trebui să se îngrijească de difuzarea din timp a broșurilor respective pentru ca muncitorii să aibă timp să le studieze. În astfel de acțiuni trebuie cerut sprijinul unor tovarăși bine pregătiți — ingineri, fruntași în producție, maștri, inovatori — care să prezinte cuprinsul broșurilor, urmate de demonstrații practice și să animeze discuțiile. În felul acesta se va trezi gustul de citit al muncitorilor și se va stimula studiul cărților tehnice, atrăgînd tot mai mulți cititori la bibliotecă.

În munca de popularizare a cărților tehnice și de producție este necesar ca biblioteca de secție să colaboreze în mod permanent cu biblioteca cabinetului tehnic a Combinatului, de unde poate primi îndrumările și sprijinul necesar. Biblioteca Casei de cultură la rîndul ei trebuie să aibă o legătură cit mai strînsă cu biblioteca de secție, în vederea unei îndrumări cit mai sistematice. Ea trebuie să aibă grijă de schimbarea cu regularitate și la date fixe a cărților, astfel ca în biblioteca de secție să se găsească tot ce apare nou în domeniul literaturii tehnice.

Nu trebuie neglijată nici agitația vizuală pentru popularizarea cărților tehnice. E adevărat că biblioteca folosește o vitrină în acest scop, dar în ea sînt expuse numai coperte de cărți fără o tematică corespunzătoare specificului de producție al secției. Gazeta de perete, panourile și expozițiile de cărți pe anumite teme, sînt mijloace din cele mai eficace pentru a face cunoscut muncitorilor cărțile care-i pot ajuta în munca lor de zi cu zi.

Ținînd seama de cerințele mereu crescînde ale muncitorilor din secție, de sarcinile noi de producție ce le pune în fața lor cel de-al doilea plan cincinal, colectivul bibliotecii colțului roșu al secției Mașini electrice trebuie să tindă către rezultate și mai bune în popularizarea cărții tehnice și de producție. El trebuie să-și îmbunătățească munca și să găsească metodele cele mai potrivite pentru deservirea diferențiată a cititorilor la locul de muncă, ajutîndu-i ca ei să-și însușească în modul cel mai temeinic tehnica nouă, avansată.

CONCURSUL

pentru citirea literaturii

IUBIȚI CARTEA

Ion Creangă

MIHAI GAFIȚA

Poate nici una din operele cu care marii noștri clasici au îmbogățit tezaurul literaturii noastre, n-a avut un destin atât de grăitor ca acela al lui Ion Creangă. Un singur volum, alcătuit dintr-o duzină de povești, din câteva istorioare și câteva episoade de viață reală, și o nuvelă mai întinsă, înfățișând năzdrăvăni și împrejurări ale copilăriei unui flăcăiș năzbitos — eam la aceasta se reduce activitatea de scriitor a lui Ion Creangă. Dar în această operă, atât de restrinsă se răștrînge o atât de uriașă bogăție sufletească, atât de adînc a prins specificul traiului și năzuințelor și obiceiurilor și vorbirii unui popor, încît autorul său se înalță la nivelul marilor creatori ai literaturii universale. Opera lui Creangă a pătruns adînc în popor, și aproape nu e om în țara noastră, care să nu fi citit, să nu fi fost desfătăt în copilărie, să nu fi crescut cu poveștile și amintirile lui Creangă.

Creangă a început să scrie tîrziu, în apropierea vîrșiei de 40 de ani și a făcut-o la îndemnul și sub îndrumarea lui Eminescu. Pînă atunci dusese o viață grea, încă din anii copilăriei. Fiu mai mare al unei familii împovărate cu mulți copii, el a trebuit să ia parte de mic la munca părinților, să le fie primul sprijin. În locurile de munte unde s-a născut și a trăit Creangă, în Humuleștii Neamțului, oamenii aveau pămînt pușin, neindestulător; ei trebuiau să-și agonisească hrana muncind la munte la tăiatul pădurilor, ca să cîștige cu greu banul, sau să migălească la tors și țesut, urmînd să schimbe la cîmpie produsele micii lor industrii, pe porumb și grîu.

Clăcile de tors și împletit lînă, la

care Creangă a trebuit să ia parte pentru a spori cît de cît ciștigul familiei, au însemnat pentru el prima școală, primul contact cu poporul, cu viața lui spirituală, cu comoara înțelepciunii lui, transmisă de secole, din gură în gură. În aceste clăci, adevărate șezători în care se spunea povești și întîmplări cu tîle se cînta și se recitau poezii, s-au sedimentat în conștiința scriitorului de mai tîrziu elemente temeinice ale universului său de cunoștințe și imagini.

Aceste elemente au sporit apoi în școlile frecventate, în locurile străbătute. La Tîrgul Neamț, la Broșteni, apoi la Fălțiceni și la Socola în Iași, Creangă urmează trepte succesive ale învățaturii sale, sprijinit de familie și devină un om cu slujbă și leafă, ca să-și poată ajuta în continuare frații mai mici. Drumul acesta, prin păturile ținute de regimul de pe atunci în cea mai neagră înapoiere și prin acelea care începeau să se salte la lumină, să înfrîngă străvechi umiliri, l-a ajutat pe Creangă să cunoască o întregă societate, o întregă epocă.

Preot și apoi învățător, Creangă s-a dăruit nobilei misiuni de ridicare a popoului, cu toată puterea sufletului său pasionat. Mai trăiesc, încă, foștii elevi ai dascălului Creangă și vorbesc despre el cu venerație, neștirbită de trecerea anilor. Metoda pe care a utilizat-o în învățămînt, elaborată pe baza cunoașterii diferitelor sisteme practicate în epocă, este una înaintață, care abea în zilele noastre își capătă adevărata prețuire. Cărțile școlare alcătuite de Creangă premerg cu cinste spiritul științific de azi. Aceste realizări excepționale pentru epoca în care a trăit și a

activat Creangă sînt datorite legăturii sale cu poporul, care i-a transmis și încreaga sa experiență de vocație poetică.

În trecut, s-a bătut multă monedă în legătură cu teoria că opera lui Creangă este aceea a unui „țaran hitru”, a unui fel de ghidușar, căruia îi plăcea să spună snoave — și, le spunea „frumos”. Meritul marelui scriitor era redus adesea la faptul de a fi cules povești populare și de a le fi „reprodus aproape textual”.

Creangă a fost nu un simplu culegător, ci un creator în sensul cel mai înalt al cuvîntului. Toate faptele pe care el le istorisește în povești, în micile episoade și în **Amintiri**, sînt înfățișate în așa fel, încît să transmită atitudinea sa vădită față de oameni și evenimente ale timpului său.

Citind despre ghidușiile copilului Ionică acela căruia-i plăceau mai mult hoinărelile decît învățătura, noi reconstituim și înțelegem din faptele redade de povestitor, cadrul larg de viață a oamenilor satului românesc de acum un secol.

Întîmplările hazoase de la școală, povestite în „Amintiri din copilărie” se împletesc cu relatările despre felul cum erau oamenii scoși cu sila la munci, cum flăcăii erau prinși cu arcanul, legați și duși la oaste, cum stăreții hrăpăreți ai minăstirilor apucau cu japea pămînturile țaranilor. Vorbind despre pățania cu cireșele unei mătuse hapșine, Creangă dezvăluie ștircea și spiritul acaparator al chiaburilor, felul cum organele de stat îi sprijineau pe aceștia, împotriva celor săraci. Dincolo de întîmplările și isprăvile celor doi copii la școala din Broșteni, noi găsim sugerat, în liniile lui esențiale, tabloul înapoierii și exploatării oamenilor din regiune.

Pagini de puternică biciuire scrie Creangă la adresa școlii burgheze, ale cărei metode le califică drept un „cumplit mijloc de timpire”. Peregrinările lui Ionică cel năzdrăvan de la o școală către alta, faptul că el preferă scaldatul, orelor de buchiseală pe derost, fără apel la judecata copiilor, — acestea nu trebuie înțelese drept o împotrivire a lui Creangă față de școală în general, față de învățătura, ci ca o manifestare a bunului simț, a spiritului de dreptate, care cătau a fi înăbușite în școala burgheză, întemeiată pe principii moștenite încă din îndepărtatul ev mediu.

Creangă a denunțat direct și regimul și instituțiile lui, așa cum făcea țaranul muncitor înțelept Ion Roată, sau preotul Isaia Duhu. Mai ales față de Isaia Duhu, Creangă are o simpatie deose-

bită. În sufletul acestui personaj scriitorul a pus multe din ideile și sentimentele proprii. Popa Duhu e, ca și Creangă, un intelectual lucid, activ, cu orientare democratică, urind deopotrivă misticismul, bigotismul, minciuna și prefăcătoria. De altfel, e știut că Ion Creangă însuși, ca și Isaia Duhu, a făcut totul ca să părasească tagma preoției, preferînd-o pe aceea a învățătorilor.

În basmele lui Creangă trebuie să citim adînc sensul lor, sădit în imagini cu meșteșugul cu care o face și artistul anonim popular. Și nora cea mică a soacrei cu trei nurori, și cocoșul cel isteț care-a găsit o punguță cu doi bani și feciorul îndrăzneț de împărat care ajunge slugă a spinului sub numele de Harap Alb, și capra care răzună ucidera ieșilor ei, și alte personaje ale basmelor lui Creangă, vorbesc cititorilor despre spiritul de revoltă, despre setea de dreptate care sălășluiesc în popor și adesea răbufnesc, cu neputință de oprit. Insușirile, alee cu care Creangă își înzestrează eroii basmelor, el dorește să le vadă și la oamenii adevărați, din viața de toate zilele.

Ca și în **Amintiri din copilărie**, este vădit și în basme că Ion Creangă a sezisat în societate lupta între exploatați și exploatați, a sezisat și a dezvăluit relele care rodeau societatea burgheză-moșierească și a căutat să înțarească în cei obijduiți ideea că asupritorii vor fi pedepsiți de minia dreaptă a poporului.

Fiecare personaj din opera lui Creangă, fiecare împrejurare, chiar trecătoare, poartă adînc pecetea vieții. Citind scrierile lui Creangă, vezi, auzi și trăiești cu povestitorul, cu eroii basmelor și ai amintirilor, toate îngrijorările, necazurile, bucuriile și speranțele lor.

Aceasta pentru că Ion Creangă, cu marea putere a artei sale, cu talentul său de o vigoare neobișnuită, a dat o formă desăvîrșită operei sale. Limba folosită de el este o măiastră creație, o alegere a tot ce-i mai prețios și mai plin de poezie în vorbirea poporului nostru.

Știm că nenumărate flori poartă în potirul lor, ascunsă, cite o picătură mică de nectar, pe care albina o culege cu mîgală, o prelucrează în trupul ei și o depune în căsuțele fagurelui; în zile și săptămîni și luni de stăruitoare trudă, ea adună mierea curată cum e chihlimbarul. O asemenea lucrare a îndeplinit Creangă față de vorbirea poporului, pentru a crea limba operei sale. El a cercetat cu atenție, cu dragoste, ziceri, proverbe, cuvintele spuse

la neaz și la bucurie, ca și în viața de toate zilele, de oamenii din popor, le-a ales cu grijă, le-a îmbinat, le-a legat cu priceperea pe care numai un mare artist o are, și ne-a lăsat opera sa — un neîntrecut monument de vorbire poetică românească — despre oameni și fapte care întruchipează ființa

poporului nostru într-un anumit moment istoric.

Alături de Eminescu, Caragiale, Coșbuc, Slavici, Alecsandri, — Creangă este unul din cei mai străluciți reprezentanți ai marilor calități cu care este înzestrat poporul nostru, unul dintre cîntăreții desăvîrșiți ai sufletului lui.

Activitatea bibliografică și metodică în sprijinul comisiilor

DAN MIHĂILESCU

bibliograf la biblioteca regională Stalin

Concursul permanent „Iubiți cartea” a ridicat o serie de probleme în fața comisiilor de concurs, probleme izvorîte atât din sarcinile ce le revin pe linia organizării și conducerii lui, cât și din munca practică pentru pregătirea manifestărilor de masă și a discuțiilor finale pe marginea cărților din bibliografia concursului.

O problemă careia am considerat că trebuie să i se acorde o deosebită atenție, a fost pregătirea din timp a condițiilor necesare bunei desfășurări, a discuțiilor finale.

Cunoașterea cât mai temeinică de către membrii comisiilor a conținutului și temelor ce se desprind din operele care figurează în listele bibliografice, obligatorii și la alegere, contribuie fără îndoială la orientarea justă a discuțiilor.

În acest scop, pentru a veni în ajutorul comisiilor organizate în regiunea noastră, secția bibliografică a bibliotecii centrale regionale Stalin a întocmit o listă bibliografică de materiale critice de consultat în legătură cu cărțile

citite și o tematică adecvată pe baza căreia trebuie să decurgă discuțiile.

Pentru început am întocmit o listă bibliografică care cuprindea studii și critici literare, referitoare la conținutul cărților indicate de bibliografia obligatorie. Materialul recomandat a fost adnotat.

Iată câteva exemple: **O înflăcărată chemare adresată tineretului** (cu prilejul împlinirii a 35 de ani de la cuvîntarea lui V. I. Lenin „Sarcinile Uniunii Tineretului”) Scînteia” nr. 3403 din 2 X 1955, p. 3; Beniuc, Mihai: **Izvoarele populare în creația lui Eminescu**. În volumul „Literatura noastră” vol. I., București, E.S.P.L.A., 1953, p. 27—44; Novicov, Mihai: **Eroi pozitivi în opera lui N. Ostrovski**. În lucrarea „Pentru literatura vietei noi”. București, E.S.P.L.A., 1953, p. 233—250, etc.

În alcătuirea acestei liste bibliografice m-am izbit însă de o greutate. Pentru unele opere am găsit un bogat material bibliografic, din care am putut selecționa lucrările cele mai potrivite. Așa, de pildă, pentru volumul **Poezii**

de Mihail Eminescu am recomandat 6 lucrări, pentru romanul **Mitrea Cocor** de M. Sadoveanu 8 lucrări, pentru romanul lui N. Ostrovski **Așa s-a călit oțelul** 7 lucrări. În schimb, pentru **Povestea unui om adevărat** de Boris Polevoi și pentru culegerea de **Versuri** de Jozsef Attila n-am găsit decât cîte o singură lucrare pe care am recomandat-o.

Ținînd seama de nivelul cultural diferit al celor ce se prezintă la discuțiile finale pentru obținerea insignei „Prieten al cărții“, am căutat să recomand comisiilor de concurs cîteva teme care pot constitui punctul de plecare al discuțiilor. Aceste teme au ca scop să orienteze comisiile asupra felului cum trebuie canalizate discuțiile și ce probleme anume trebuie scoase în relief în legătură cu operele literare recomandate pentru concurs. În această direcție am dat și o serie de îndrumări metodice. Astfel am atras atenția comisiilor că tematica recomandată nu trebuie interpretată în mod mecanic, ci folosită potrivit diferențelor categorii de participanți, care se prezintă la discuțiile finale, astfel, ca ele să urmărească lămurirea și aprofundarea temelor și ideilor principale, care se degajă dintr-o anumită carte, însă să țină seama totdeauna de nivelul cultural al celor care participă la discuții.

Presupunînd că se discută **Momente și Schițe** de I. L. Caragiale, cu un grup de participanți cu un nivel cultural mai ridicat — studenți, elevi — comisia poate să conducă discuțiile în așa fel ca în cursul lor să se scoată în evidență, de pildă, importanța operei lui Caragiale; Caragiale critic asupra al societății burgheze, etc.,

lăsînd pe cititor să tragă concluziile asupra ideilor pe care el le-a susținut.

Dacă aceeași operă va fi discutată cu un grup de participanți cu un nivel cultural mai scăzut, ei pot fi lăsați să arate ce schițe sau nuvele le-a plăcut mai mult și din ce cauză, care sînt învățămintele ce decurg din cele citite, etc.

Pentru romanul **Așa s-a călit oțelul** de N. Ostrovski se pot pune în discuție teme ca de pildă: Ce poate învăța tineretul din viața lui Pavel Corceaghin; pilda vieții și activității lui N. Ostrovski, etc.

La fel am procedat și pentru celelalte opere din bibliografia obligatorie. Aceste îndrumări sînt generale, ele putînd fi completate, modificate și adoptate de comisiile. Rămîne la aprecierea comisiilor caracterul pe care vor să-l dea discuțiilor, așa fel ca, aceste teme să nu fie folosite în mod rigid, mecanic.

Experiența comisiei de concurs de pe lângă biblioteca regională Stalin, care a folosit bibliografia și tematica recomandată de noi, a dat rezultate din cele mai bune. Din totalitatea temelor indicate, comisia noastră a ales pentru a fi puse în discuție numai acele probleme care corespund puterii de înțelegere a participanților la discuțiile finale.

Prin aceste îndrumări bibliografice și metodice, am căutat în primul rînd să venim în ajutorul comisiilor de concurs, care funcționează în cuprinsul regiunii noastre, sprijinind în felul acesta buna desfășurare a discuțiilor finale, dînd posibilitate participanților să-și însușească cît mai temeinic cuprinsul cărților pe care le-au citit.

Ardealul, se știe, este nu numai cetatea de piatră și raiul pământesc, plin de toate avuțiile naturale, din poemul istoric al lui Nicolae Bălcescu, ci și vatra culturii naționale, de unde a iradiat, odată cu începutul veacului XIX-lea, lumina renașterii noastre culturale. Incepînd cu Samuil Micu, Gheorghe Șincai și Petru Maior, la care se cuvine adăugat numele lui Ion Budai Deleanu, autorul excepționalei poeme „Țiganiada” și continuînd cu generația dascălilor, cari au descălecat, în frunte cu Gheorghe Lazăr, dincoace de munți la începutul veacului trecut, exemplul și impulsul ardelean sînt în-continuu prezente în analele culturii naționale. În toilul mișcării dela 1848. Ardealul va da pe Andrei Mureșanu iar după simunul liricei eminesciene, Coșbuc va înviora poezia romînă cu adierile tonice ale stihurilor lui viguroase. Proza romînească cunoaște și ea binefacerile pildelor transilvane. Ion Slavici și Liviu Rebreanu, pentru a nu vorbi de talente meteorice, ca acela al lui Ion Popovici Bănățeanul, completează peisajul nuvelei și romanului romînesc, ale căror cestelalte doua versante sînt prinse de opera unui Creangă, unui Caragiale, unui Sadoveanu, Hogaș și alții.

*

Paralel cu opera aceasta de prim plan, creatoare, Ardealul a promovat și una auxiliară, făurînd instrumentele indispensabile pentru difuzarea culturii. Biblioteci, asociații culturale și artistice, înjghebări de teatru și coruri, publicații periodice, reviste sau ziare de lungă tradiție și pe lingă acestea o susținută operă lexicografică, iată titluri de mîndrie ale unui Ardeal militant și practic, nu numai visător. Lexiconul de Buda, dela 1825, proiectele de dicționar ale școalei ardelene, corurile regionale, fanfarele bănățene, „Gazeta Transilvaniei”, „Enciclopedia Diaconovici”, „Asociația pentru cultura și literatura poporului romîn”, cunoscută sub numele de „Astra” — iată tot atîtea instituții și instrumente de interes obștesc în care spiritul practic, de sistemă și organizare, propriu Ardealului, pus în slujba marilor mase ale poporului și-a dat măsura întregii sale capacități.

Pe planul acesta activitatea bibliotecii asociației „Astra” din Sibiu înființată în anul 1861, strălucește cu o lumină particulară. Înființată din osirdia patriotică a lui Timotei Cipariu și Gheorghe Barițiu, biblioteca de la Sibiu s-a rinduit dintr-un început printre neprețuitele așezăminte de cultură ale Ardealului — în orice caz printre cele de frunte ale culturii rominești. Încă de la înființare, cei doi ctitori — și mai tirziu ceilalți conducători ai ei — au cheltuit un valoros capital de muncă neostenită, să îmbogățească fondurile de cărți ale bibliotecii, să introducă metoda organizării fondurilor pe clase, ceea ce trebuie prețuit ca o inițiativă întru totul deosebită într-o vreme cînd sistemul era necunoscut multora din bibliotecile importante ce funcționau în marile centre de peste Carpați. Și, desigur învătirea fondurilor de cărți n-ar fi urmat acea linie de ascendență curajoasă, socotită ca unul din titlurile de merit ale celor de la „Astra”, dacă nu s-ar fi statornicit din capul locului temeinice legături de schimb între, la început, modesta bibliotecă de la Sibiu și o seamă de biblioteci cu oarecare faimă în Europa, socotite a fi dintre cele mai apropiate de spiritul și tendințele ei, începînd cu bibliotecile italiene din Florența și Roma, apoi înodarea unor legături de informare reciprocă, schimb de materiale bibliofile și bibliografice sau corespondență asiduă cu Academia Romînă și cu Academia de Științe din Viena și cea de la Budapesta.

Nu fără emoție adîncă află cercetătorul în rafturile bibliotecii de la Sibiu, exemplare care au aparținut dintru-întîi unor luminați bărbați de cultură de la noi. Mihail Kogălniceanu va fi trimis aici și fasciculele din *Lehmans Magazin für die Literatur des Austandes* în care s-au tipărit studiile sale despre limba și literatura romînă, despre țigani de la noi sau acea *Istorie a Valahiei, Moldovei și a Valahilor de peste Dunăre*, dar nu este de pus la îndoială că de la el personal au ajuns în patrimoniul bibliotecii sibiene și exemplare din *Letopisețile Țării Moldovei* și alte din lucrările sale, după cum este notoriu că printre donatorii de cărți s-au aflat într-o vreme per-

sonalități ca Ioan Pinciu, acest apologet al lui Iancu, doctorul Nicolae Stoia sau țăranul de neistovită energie de luptător pentru cauza națională, Bădea Cîrțan, precum și mulți alții asemenea lor.

E cu neputință să te apropii de acest cuprinzător tezaur de relicve ale trecutului, ce chiamă luare aminte cui știe să prețuiască nestematele constind din cărți rare, vechi periodice și documente unice, oglindind, multe din ele, capitole de început în cultura națională, fără să nu ostenești mai amănunțit asupra manuscriselor pe care Iosif Vulcan le-a dăruit bibliotecii și în legătură cu aceasta nu se poate să nu te lași antrenat de evocarea minunatelor sale fapte de cultură. Trei sînt titlurile mai importante care au înobilat existența acestui modest dar harnic „conducător” al culturii naționale: înființarea revistei „Familia”, fundarea societății de teatru român și raporturile lui cu scriitorii din regat, fiind vorba în primul rînd de Eminescu.

Așa cum însuși titlul o spune „Familia” a fost o publicație cu adevărat familiară, închinată fiecărui cămin în parte și prin aceasta întregii obște românești. Să spunem dintru început și fără teamă de a fi desmintiți că bibliografia periodicelor românești nu cunoaște în ordinea publicațiilor de acest gen, vreo altă realizare mai desăvîrșită decît „Familia” lui Iosif Vulcan. Ea constituie un caz unic în analele publicisticii noastre, atît prin longevitatea ei de peste patru decenți cît și prin utila și armonioasa alcătuire a cuprinsului ei scriptic și iconografic. Sub raportul tehnic „Familia” poate sluji și astăzi de model. Gravurile fe-luritelor personalități erau lucrate cu maximă îngrijire (un portret al lui Eminescu d. p. ar merita o mai largă popularizare) iar articolele însoțitoare concentrau într-însele substanța unei întregi biografii. Cu timpul, aceste biografii au evoluat și s-a ales din ele o serie de prețioase portrete pe care Iosif Vulcan le-a adunat în volumul său **Panteonul român. Portretele și biografiile celebrităților române**, Pesta, 1869. „Familia” înregistra, în primul rînd, orice fapt de cultură sau și numai de solidarizare națională sub forma indiferent cărei asocieri. Academia Romîna din București, Ateneul, personalitățile culturale și manifestările lor (conferințe, tipărituri, deplasări), spectacole teatrale și muzicale, constituiri de societăți de lectură se întîlneau consemnate în acest vast calendar al vieții spirituale românești pe care Iosif Vulcan l-a redac-

tat cu migală, cu sacrificii și cu abnegație timp de 40 de ani în cronică „Familiei”.

Relațiile cu Eminescu, spuneam, sînt al treilea titlu de glorie din cariera literară a lui Iosif Vulcan. La prima vedere, fraza pare enigmatică. Ea încheie, totuși, o realitate din cele mai categorice. Debutul literar, Eminescu și-l face în „Familia” din 1866, unde și tipărește poeziile de adolescență și ju-neță pînă în 1869, cu care prilej Iosif Vulcan îi schimbă numele din Eminovici în Eminescu. În 1870, după ce „Familia” deschide campania pentru fundarea teatrului, poetul trimite din Viena, unde era la studii, un articol asupra repertoriului teatrului românesc, unul din primele examene serioase și de autoritate, deși autorul lui abia împlinea 20 de ani, închinat problemelor de teatru la noi. În 1883, Eminescu dăruiește „Familiei” șase din minunatele cîntece de iubire (*S-a dus amorul, Ce e amorul, Pe lîngă plopii etc.*) și pentru prima dată în viața sa de scriitor, cum însuși o spune într-o epistolă memorabilă, primește o remunerație pentru opera sa literară. După îmbolnăvire, „Familia” urmărește pas cu pas și zi de zi, s-ar spune, soarta poetului, speranțele de însănătoșire, perioadele de agravare, soarta manuscriselor lui, etc., iar după săvîrșirea lui din viață, cinstește numele poetului la toate aniversările, reproducind din poeziile și portretele sale, încît dacă se poate vorbi de un adevărat cult al Sărmănelui Dionis, apoi acela este cel întreținut de „Familia” și de directorul ei. Cîntea de a fi fost, oarecum, nașul literar al lui Eminescu, de a-i fi publicat poeziile de debut și după aceea, unele din cele mai frumoase ale maturității a fost una din mîndriile constante ale vieții lui Iosif Vulcan.

*

Celor ce vor pătrunde negurile din trecut ale vieții literare de la noi, cercetarea manuscriselor donate de Vulcan bibliotecii „Astra” le va fi de un folos neprețuit, cu atît mai mult cu cît, parcă dinadins ele scot în lumină toc-mai ceea ce era mai izbitor, mai caracteristic acelor vremuri de început vitreg pentru pionierii pe ogorul literelor. Există printre aceste manuscrise unul în care putem citi, scrisă de mîna lui Eminescu, poezia acestuia **Și dacă** ce fusese trimisă lui Iosif Vulcan pentru a fi reprodușă în „Familia”. Și fără să vrei îți aduci aminte că „Familia” a fost prima publicație unde talentul lui Eminescu a fost apreciat, printr-o dem-

nă răsplătire materială și că aceasta trebuie să fi fost desigur și o stimuloare primă de încurajare pentru tânărul poet ce-și încredințase întiile strofe revistei de la Oradea. Despre acest lucru a vorbit Iosif Vulcan cu o discretă emoție, încit nu e de mirare dacă în frumoasa cuvintare, cu care răspunde omagiilor unanime ce i se aduc cu prilejul jubileului de 40 de ani al „Familiei”, el consacră un pasaj anume din confesiunea sa, relațiilor cu Eminescu, amintind la sfârșit și de scrisoarea prin care poetul mulțumește pentru primul onorar primit în viață, și tocmai de la Oradea: „Un titlu de fală, acesta, spunea, sărbătoritul, pentru „Familia” și scrisoarea — durere, numai fragment! — a lui Eminescu, este cea mai scumpă relice literară a mea din lunga carieră ce am parcurs”.

Iată și pe Vasile Alecsandri, ce se prenumăra printre colaboratorii atrași în coloanele „Familiei”, figurează în această colecție cu nu mai puțin de 17 scrisori adresate lui Iosif Vulcan, cele mai multe cu referire la relațiile de colaborare între scriitor și directorul revistei, destul de interesante pentru istoriografia noastră literară, alături de care descrirezi cu o tulburare plină de evlavie câteva manuscrite din lucrările literare ale bardului de la Mirești, cum sînt poeziile Creanga de stejar și Zilele babil, apoi originalul Tarde Venientibus ossa — și în sfârșit, un fragment din Fîntîna Blanduziei piesă cu care autorul Pastelurilor face la Ate-neu, în toamna anului 1883, lectura publică, ce avea să aducă fondurile necesare internării lui Eminescu la sanatoriul din Viena.

Emoționantă este scrisoarea lui Vlahuță, purtînd data de 16 martie 1893 în care poetul Liniștei și al Romîniei pitorești explica prietenului său, așa cum făcea și prin scrisoarea publică, apărută în aceeași vreme în presă, motivele pentru care se vede nevoit să refuze alegerea sa ca membru corespondent al Academiei Romîne. Ostilitatea pe care înaltul for de cultură îl arată tinerilor scriitori, respingîndu-i de la premii (Vlahuță, Caragiale, Gherea) e o pagină dureroasă a trecutului nostru cultural și epistola lui Vlahuță o învie cu intensitate. „Dumneata ești unul din pușinii academicieni care ne iubesc pe noi cîșiva tineri urgisiți și priviți ca o primejdie pentru literatură, de ceilalți colegi ai dumitale — îi scrie el lui Iosif Vulcan. Academia n-are premii pentru nimeni din noi. Caragiale a fost respins, eu am fost respins, Delavrancea va fi probabil respins. Și toți

aceștia sînt oameni săraci și toți sînt convinși că nu-s așa de lipsiți de talent, după cum îi crede Academia, cel puțin publicul așa se manifestă, pe cît se poate manifesta”. Meritorie este rîvna și grija cu care biblioteca de la Sibiu a păstrat posterității manuscrisul Romîniei pitorești, datorit de Vlahuță prietenului său Gheorghe Moroianu, autorul citorva nuvele tipărite în „Semănătorul” și al unor studii de economie politică, manuscris pe care acesta l-a donat bibliotecii „Astra”. Lîngă aceste evocatoare mărturii mai aflăm și manuscrisul poeziei Sfîntă muncă, pesemne nu singura din poeziile lui Vlahuță trecute prin redacția „Familiei” și care, celelalte s-au pierdut fără nădejde.

Iată, cu frumoasa caligrafie, atît de caracteristică scrisului său, apostila prin care Caragiale, în calitate de director al Teatrului Național, roagă pe N. Petrașcu să refere asupra dramei A doua moarte de Iosif Vulcan. Tot aici s-a păstrat și corespondența pe care autorul Scrisorii pierdute a întretinut-o cu Nicolae și Horia Petra-Petrescu, acesta din urmă fost bibliotecar, una din aceste scrisori însoțind niște fabule trimise spre a fi inserate în coloanele ziarului „Tribuna”. Într-o altă scrisoare aflăm pomenite de Caragiale câteva date autobiografice ce i-au fost cerute de Horia Petra-Petrescu fiindu-i acestuia necesare la compunerea tezei de doctorat ce pregătea în anul 1911, la universitatea din Leipzig, intitulată Ion Luca Caragiale. Leben und Werke. Să mai notăm și scrisoarea prin care Caragiale pomeniște de proiectul său de a face să apară o revistă literară, sau alta ce se referă la o șezătoare unde s-a citit Kir Ianulea, bucurîndu-se șezătoarea, de participarea poetului Pannait Cerna și de a profesorului Weigand, slavofil pe cît de convins pe atît de combatant, autor, între altele, al primului Atlas lingvistic al limbii romine.

Printre piesele tot atît de scumpe inimii noastre sînt demne de luat în seamă manuscrisele rămase de la Bogdan Petriceicu Hajdeu și anume poezia din 1890, intitulată Table d'hôte, inserată cîndva în „Familia” și o notiță prin care marele cărturar dă frîu liber indignării sale împotriva lui Dimitrie Sturdza și Bianu, cei doi pionii ai conducerii Academiei Romîne, făcuți răspunzători, după cum și erau, pentru respingerea de la premiere a unui vo-

Cu privire la organizarea manifestărilor de masă

Una din laturile importante ale muncii bibliotecilor este organizarea manifestărilor de masă care au menirea să apropie cititorul și mai mult de bibliotecă și constituie încă o verigă în legătura ei cu masele.

În legătură cu organizarea manifestărilor de masă îmi propun să ridic câteva probleme de actualitate. În primul rând este vorba de varietatea formelor folosite în organizarea acestor manifestări. Încă de la începutul activității lor bibliotecile din rețeaua Ministerului Culturii organizau recenzii, prezentări de cărți, iar mai târziu s-a trecut la consfățuiri cu cititorii. Pentru cititorii copii metodele au fost aceleași: recenzii, prezentări de cărți, iar pentru cei mai mici, ore de basme. Toate aceste manifestări au fără îndoială părțile lor pozitive. Este însă necesar ca după trecerea unei îndelungate perioade de experimentare ele să fie ridicate la un nivel mai înalt de prezentare și organizare. Ceea ce, după părerea noastră constituie în prezent latura lor negativă, este faptul că în desfășurarea lor de la început și pînă acum n-au mai fost aduse îmbunătățiri.

Să luăm de pildă recenziile care se țin, sau mai bine zis se citesc, în același fel în mai toate bibliotecile. Toată tehnica lor constă în faptul că se dă cuvîntul recenzorului care citește lucrarea, apoi se închide manifestarea. Prin acest șablon de a organiza recenziile nu se poate atinge scopul de a atrage cititorii, de a-i face să îndrăgească cartea. Ele plictisesc pe cititori și-i îndepărtează de bibliotecă.

Pentru a asigura reușita lor, recenzorul trebuie să fie bine pregătit spre a putea vorbi liber și să capteze interesul ascultătorilor. Și știe să vorbească interesant, să se apropie de cititori, să aibe păreri personale despre carte pe care să le introducă în expunerea făcută, să știe să aleagă pasagi caracteristice din carte, pe care să

le citească ascultătorilor, făcîndu-le cunoscut stilul scriitorului, apropiîndu-i mai mult de cartea respectivă.

Recenziile astfel organizate vor da rezultate frumoase pentru cititorii care abia acum încep să vină la bibliotecă și au nevoie de recomandări, de îndrumare pentru a înțelege și interpreta o carte.

În alte locuri însă, unde există o muncă mai veche de bibliotecă, unde activitatea acestea își arată deja roadele, recenziile trebuie înlocuită cu alte forme. Publicul cititor din aceste biblioteci, care a luat parte la mai multe manifestări, devine mai pretențios, doarește o varietate, un fel nou de organizare a manifestărilor de masă, un nou vestmînt în care să se îmbrace spusele cărților, ideile lor.

Asemenea manifestări mai avansate sînt întîlnirile scriitorilor cu cititorii. Întîlnirile organizate cu scriitorii Al. Jar sau Francisc Munteanu de către biblioteca noastră s-au bucurat de mare succes atrăgînd mulți cititori.

La fel sînt și serile literare care se pot folosi cu mult succes. Serile literare cu un program bogat atrag mulți cititori. Dovadă sînt și cele organizate de biblioteca noastră în 1955 cînd media participanților la o manifestare a fost de 120.

Pentru secțiile de copii metoda experimentată cu rezultate bune este concursul de ghicitori literare. Un astfel de concurs a fost organizat de biblioteca regională Timișoara. Exemplul acesta a fost preluat și de alte biblioteci. Secția de copii a bibliotecii noastre a organizat în 1955 un mic concurs de ghicitori literare despre opera lui Ion Creangă. Manifestarea a reușit să trezească interesul micilor noștri ascultători. S-au aplicat și alte metode cum a fost organizarea concursului de basme, care în cele 2 serii ale sale, a reușit să cuprindă peste 3000 de participanți.

În planul pe anul 1956 biblioteca centrală din Arad și-a propus organizarea unor manifestări printre care este și un simpozion despre „Tovărășie, prietenie, dragoste” pe baza cărții cu același titlu, scrisă de Bianca Bratu și Năstăsescu. Acestea fiind probleme care frământă tineretul nostru, Comitetul orașenes U.T.M. ne va da un sprijin efectiv în organizarea manifestării. Fiecare temă va fi susținută de un alt tovarăș, iar între cele trei expuneri se vor face audiții de plăci și recitări legate de temă.

Cred că pe viitor se poate introduce în activitatea bibliotecilor și metoda proceselor literare.

În general fiecare bibliotecă își poate crea formele de manifestări proprii, bazate pe principiul comun al popularizării cărții și atragerii cititorilor în raport cu condițiile bibliotecii respective. Descrierea în amănunțime de către presa noastră de specialitate a metodelor aplicate ar putea duce la extinderea lor și la alte biblioteci cu condiții asemănătoare. Astfel, bibliotecile noastre ar avea posibilitatea de a alege din mai multe forme de manifestări pe cele mai potrivite.

În al doilea rând, să vorbim despre conținutul manifestărilor conform scopului pe care îl urmăresc, adică atragerea de noi cititori sau îndreptarea atenției cititorilor asupra unor anumite cărți sau probleme pentru ridicarea nivelului lor politic și cultural, pentru a le da ajutor în preocupările științifice lor.

Se întâmplă uneori însă ca bibliotecarii să nu-și definească scopul urmărit. Astfel, de multe ori manifestări care prin formă și conținutul lor ar fi destinate mai mult pentru atragerea de noi cititori, se organizează cu cititorii deja existenți ai bibliotecii.

Pentru atragerea de noi cititori la bibliotecă formele cele mai recomandabile sînt: prezentările de cărți iar pentru cititorii copii organizarea de diferite concursuri.

Prezentările de cărți e bine să fie făcute în afara bibliotecii, la întreprinderi, instituții, fabrici, G.A.C.-uri etc. Forma acestor prezentări să fie cit mai populară ținîndu-se seama că sînt destinate unor oameni care nu au citit pînă acum la bibliotecă. Uneori prezentările de cărți pot fi făcute și sub formă de jurnale vorbite în așa fel încît ascultătorii să prindă gust de citit.

O acțiune prin care se pot cuprinde mase mai mari, care pînă atunci nu au fost cititori ai bibliotecii, sînt concursurile inițiate de bibliotecă.

La concursurile de basme organizate de biblioteca noastră condiția participării fiind citirea mai multor basme, mulți copii s-au înscris la bibliotecă pentru a împrumuta cărțile necesare. În felul acesta concursurile au servit și scopului de a atrage mulți cititori noi la bibliotecă. În acest an biblioteca centrală Arad are în plan organizarea unor concursuri de recitări și creații literare.

Pentru cititorii deja existenți, bibliotecă trebuie să organizeze manifestări care să-i ajute la citit, să le îmbogățească cunoștințele. În acest scop nu este suficientă organizarea sporadică, fără nici o periodicitate, a manifestărilor și alegerea temelor la întâmplare. Aceasta nu va ajuta popularității acțiunilor organizate. Din această cauză bibliotecile nu au încă un public permanent la manifestările care se adresează cititorilor. Participanții la manifestări sînt mobilizați de bibliotecari prin afișe sau verbal. La fiecare manifestare vedem mereu alte fețe. Aceasta este situația și la biblioteca noastră.

În prezent noi luptăm pentru formarea unui nucleu de cititori permanenți la manifestări. Aceasta s-ar putea obține prin reușita manifestărilor în care caz aceste acțiuni își vor atinge într-adevăr scopul final.

Pentru atragerea și formarea unui public de cititori trebuie să cunoaștem părerile cititorilor și dorințele lor; să organizăm manifestări pe teme în cicluri și bineînțeles să le organizăm sistematic.

În ceea ce privește prima condiție, ne-am propus tipărirea unor formulare pentru cititori, care să cuprindă întrebări în legătură cu scriitorii preferați, teme preferate. De asemenea, am propus aici temele în legătură cu care dorim să organizăm manifestările, pentru ca cititorii să poată alege tema care i-ar interesa. La organizarea primei manifestări din cadrul ciclului care interesează anumiți cititori, vom completa o invitație pe adresa acestora, de a lua parte la manifestare. Dacă acțiunea va fi bine organizată, tema interesînd cititorul, el va rămîne un participant permanent al manifestărilor întregului ciclu.

Ce cicluri de manifestări ne-am propus?

Un ciclu sub titlul Scriitori vestiți în care sub formă de simpozion, cu ajutorul colectivului de profesori pe care-l are biblioteca, vom expune viața și activitatea unor scriitori vestiți, citind fragmente din operele lor.

Un alt ciclu ar fi în jurul lumii în care biblioteca ar putea prezenta de fiecare dată o altă țară (R. P. Polonă, R. Cehoslovacia, India, Brazilia, etc.). În cadrul unei astfel de expuneri un tovarăș va arăta situația politică, geografică, obiceiurile popoarelor din statul respectiv. Un alt tovarăș ar prezenta într-un fel atractiv literatura acestei țări cu cele mai reprezentative opere și literatura străină care vorbește despre țara respectivă. Între expuneri se intercalează audiții de plăci cu cîntece populare din țara respectivă și un program de recitări din operele prezentate.

În ciclul științific cu ajutorul S.R.S.C.-ului putem organiza prezentări de cărți, discuții despre diferite probleme interesante și actuale și expuneri despre cercetări și realizări științifice din regiunea noastră.

În ciclul Studiind cărțile bibliotecii bibliograful nostru va prezenta teme ca: Trecutul orașului Arad, Cărțile rare ale bibliotecii etc.

Un ciclu de manifestări trebuie consacrat concursului „Iubiți cartea”. Prin aceasta vom ajuta cititorii la înțelegerea și interpretarea justă a operei

scriitorilor și a diferitelor probleme din opera lor. De exemplu, vom face expuneri ca: Poeziile de dragoste ale lui Eminescu, Satira socială în opera lui Caragiale etc.

Aceste manifestări își vor atinge scopul numai dacă sînt organizate sistematic la perioade și zile cunoscute. În organizarea lor trebuie să punem accentul, în primul rînd, pe calitate. În acest sens credem că nu este justă politica unor biblioteci care în goana lor după cifre mari, neglijează calitatea manifestărilor, ceea ce face ca acestea să devină șabloane fără efect.

Noi luptăm ca biblioteca noastră să fie în permanență inițiatorul acțiunilor culturale în oraș, să fie un centru de unde să pornească toate manifestările legate de munca cu cartea.

Răspunzînd chemării partidului și Direcțivelor trasate de Congresul al II-lea al P.M.R. în legătură cu munca culturală, să folosim metode cît mai bune pentru ridicarea pe o treaptă înaintată a organizării manifestărilor de masă.

FARKAS LADISLAU
bibliotecar principal
la biblioteca raională Arad

Materiale pentru o precizare științifică a terminologiei bibliotecare în „Dicționarul limbii romîne literare contemporane”

DAN SIMONESCU

Dicționarele de tot felul: lexicografice, biografice, enciclopedice, tematice — ocupă un loc însemnat în fondul de cărți al bibliotecilor.

În dicționarele lexicologice bilingve (de ex. ruso-romîn, romîno-grec etc.) sau în cele explicative ale unei singure limbi (de exemplu: Dicționarul limbii romîne literare contemporane. București, Editura Academiei R.P.R. 1955) găsim explicația justă a cuvintelor străine folosite în literatură și publicistica noastră. Oricare cititor poate simți nevoia lămuririi cuvintelor neînțelese, pentru că, se știe, un cuvînt neînțeles aduce după sine neînțelegerea frazei întregi.

La noi, încă din 1953, Editura Tehnică a editat un Dicționar tehnic (610 p.), elaborat și coordonat de ing.

Paul Bunescu și Radu Țițeica. Aceeași editură, cu îngrijirea A.S.I.T., a publicat, începînd din anul 1949, în șase volume, *Lexiconul tehnic romîn* (ultimul volum a apărut în 1955). Aceste dicționare umplu un gol adînc simțit de tehnicieni cu privire la precizarea cunoștințelor și termenilor tehnico-științifici.

Un nou dicționar al limbii romîne, de data aceasta explicativ, adresat maselor de cititori, nu specialiștilor, a publicat Editura Academiei R.P.R. elaborat de un colectiv de lingviști, sub îngrijirea și coordonarea Institutului de lingvistică al Academiei R.P.R. *Dicționarul limbii romîne literare contemporane*. Volumul I. A—C. București, 1953 XXVIII + 626 p.

Cuvintele limbă română literară sînt luate în accepțiunea dată azi în lingvistica științifică: limba scrisă a întregului popor, folosită nu numai în operele literare beletristice, ci și în studiile științifice, tratatele politice, limba ziarelor și a revistelor. Exemple care ilustrează diferitele sensuri ale cuvintelor sînt luate din operele celor mai de seamă scriitorii romîni din secolele al XIX-lea și al XX-lea (oameni de știință, maeștri ai literaturii și artei, activiști politici etc.).

Acest dicționar a reușit, în bună parte, să arate bogăția limbii noastre și ajută în mod considerabil la folosirea unei limbi corecte și unitare, care să devie limba literară comună întregului popor.

Este însă o lipsă reală a Dicționarului, cînd găsim termeni incomplet explicați și — mai grav — greșit explicați sau, pur și simplu, omiși.

Ne permitem să punem în discuție cîtiva termeni culturali incomplet sau greșit explicați în dicționar (adnotare, bibliografie, bibliografic, bibliotecă, biblioteconomie, catalog) și alții omiși (antetitlu, bibliotecar ca adj.).

Nu este vorba nicidecum de termeni de strictă specialitate, ci de cuvinte uzuale din domeniul culturii generale, din domeniul muncii cu cartea, din terminologia folosită de cititorii bibliotecilor și de cei ce lucrează în bibliotecă.

La cuvîntul adnotare — în loc de „acțiunea de a adnota”, credem că este mai justă explicația următoare: Aprecierii unei publicații, arătînd pe scurt conținutul ei și categoria de cititori căroră le este destinată publicația.

Cuvîntul antetitlu — a fost omis. El ar trebui să cuprindă următoarea explicație: Indicații scrise înainte de titlu, arătînd colecția („Clasicii literaturii universale”), categoria de cititori („In ajutorul bibliotecarului”), instituția care inițiază publicația („D.G.A.C. Direcția bibliotecilor”), precum și alte date necesare caracterizării cărții.

Bibliografie — în loc de „știința care se ocupă de probleme legate de tipărirea vechi (ediții, format, dimensiuni etc.)”, propunem:

1. Știința care se ocupă cu evidența, înregistrarea, sistematizarea și aprecierea produselor de tipar și a operelor manuscrise, în vederea folosirii lor cît mai complete.

2. Material informativ asupra unei probleme, comunicat oral sau în scris (**Bibliografia cărților agricole**).

3. Lucrarea care cuprinde descrierea științifică a publicațiilor și a operelor manuscrise (eventual și aprecieri) (**Bi-**

biografia rominească veche, București, descrierea imprimatelor dintre anii 1508—1830).

Bibliografia este de diferite feluri și tipuri: de recomandare, critică, generală, tematică, retrospectivă, actuală etc. etc.

Bibliografic, ca adjectiv — în loc de „de bibliografie, privitor la bibliografie”, propunem:

1. Privitor la bibliografie: lucrări bibliografice (plan de lectură, indicator, liste de recomandare, etc.).

Bibliotecar-ă — omis ca adjectiv, propunem: Mai folosită, forma arhaică **bibliotecăresc**; privitor la bibliotecă; colțul metodic cuprinde manuale și materiale bibliotecare; indexul O din clasificarea zecimală se referă la publicații bibliotecare).

La cuvîntul biblioteconomie — să se adauge: Ca la cuvîntul bibliologie, știința bibliotecilor, deoarece acest adaos include și alte preocupări bibliotecare decît organizarea și conducerea, semnalate în explicația dată.

Catalog — Dicționarul procedează greșit cînd contopește sub o singură explicație cele două omonime: 1. catalog școlar; 2. catalog, ca lucrare bibliografică. Explicația respectivă trebuie precizată și lărgită. Dar Dicționarul omite și următoarele sensuri: 3. catalog de bibliotecă — enumerare (în registru, album, pe fișe așezate în fișier) a publicațiilor și manuscriselor aflate într-o bibliotecă.

La bibliografia autorilor și operelor folosite în coloanele Dicționarului, abrevierea „Kogălniceanu, S.A.” înseamnă cartea M. Kogălniceanu, **Scrieri alese**, iar nicidecum **Scrisori alese** — cum se arată în mod greșit (p. XXII).

Aruncînd o privire de ansamblu asupra lipsurilor pe care le punem în discuție, observăm că autorii dicționarului s-au limitat la explicarea sensurilor, deja cunoscute ale unor cuvinte, dar au omis sensurile noi, dezvoltate sub influența revoluției culturale caracteristice orînduirii socialiste. Alteori ei au omis cu totul cuvinte create de necesitățile culturale mereu crescînde ale maselor populare.

În ambele cazuri, constatăm că Dicționarul, cu astfel de lipsuri, rămîne în urma schimbării și îmbogățirii limbii petrecute sub influența legilor de dezvoltare a societății. Concluzia este evidentă: o atenție mai încordată asupra organizării și desfășurării muncii științifice, în sensul unei colaborări cu specialiștii, va aduce, dacă nu perfecțiunea, în orice caz, împuținarea omisiunilor și erorilor.

În lupta pentru îmbunătățirea activității bibliotecilor, un rol de seamă revine cititorilor.

În scopul de a da acestora posibilitatea de a-și exprima părerile și de a aduce un aport în acest sens, revista noastră și-a propus să deschidă o discuție în rândurile cititorilor diferitelor categorii de biblioteci, care să oglindească, pe lângă relațiile lor cu biblioteca pe care o frecventează și cerințele lor.

Începem această discuție cu părerile unui cititor al Bibliotecii centrale a Statului Popular al Capitalei.

Păneri despre bibliotecă mea

Îubesc cărțile de cînd am deprins buchile. Cînd eram copil citeam și reciteam puținele volume prăfuite din biblioteca școlii, mai mult închisă, decît deschisă. Imi plăceau mai ales basmele lui Ispirescu, povestirile lui Creangă, poveștile fraților Grimm. Pe vremea aceea cărțile erau scumpe și greu de procurat. Copii de vîrsta mea, neîndrumați de nimeni, citeau tot ce le cădea în mîna „Doxurile” și faimoasele „romane de 15 lei” sau cele din „Colecția femeilor ce lebre”, aruncate cu dărnicie pe piața de editori lacomi de ciștig, constituiau „hrana sufletească” a unui tineret de care nimeni nu se interesa.

Dar anii aceia au trecut și în patria noastră a înflorit o viață nouă. De cite ori pășesc pragul unei biblioteci simt acest lucru. Din anul 1949 sînt cititorul Bibliotecii centrale a Statului Popular al Capitalei. În acest rîstimp am putut să-mi dau seama ce mari transformări s-au produs în sistemul de organizare și de funcționare a bibliotecilor pe care partidul și guvernul le pune la îndemîna maselor de cititori. În atîția ani de cînd frecventez această bibliotecă, m-am legat de ea și am avut ocazia să văd cum s-a dezvoltat, să particip într-o oarecare măsură la viața și frămîntările ei, să apreciez metodele de muncă cu cititorii, să urmăresc eforturile colectivului în îndeplinirea sarcinilor ce-i revin.

Într-una din zilele lui februarie, m-am îndreptat spre bibliotecă să consult niște cărți pentru pregătirea unei conferințe. Înaintea mea pășea sprinten un băiețel,

să tot fi avut 9—10 ani, cu căciula îndesată pe urechi cu mîinile vîrșite în buzunarele paltonului. Ajuns la ușă, s-a oprit, a apucat măturica așezată la îndemînă și a început să-și curețe bocancii de zapadă și numai după ce s-a conșinș că n-a mai rămas nici o urmă pe țalpi, a împins ușa din hol, încet, călcînd în vițful picioarelor, desbrăcîndu-se la garderobă cu grijă de a nu face cel mai mic șgomot. S-ar spune că este un fapt neînsemnat, destul de obișnuit. Și totuși, sub aparența lui simplă, el ascunde respectul pe care noi, cititorii, îl purtăm bibliotecii noastre, grija pe care o avem pentru liniștea celorlalți cititori și de care noi înșine beneficiem.

Aceiași liniște domnește în toate secțiile bibliotecii și chiar la fișiere, unde zeci de cititori cercetează dintr-odată cataloagele.

Pentru mine ca cititor vechi și de bună seamă și pentru alții ca mine, cercetarea cataloagelor, orientarea în varietația fișelor, sistemul de împrumut și cite odată chiar unele elemente ale clasificării zecimale, încetează de a mai fi secrete de nepătruns, iar dacă uneori se ivește vreo încurcătură, tovarășii bibliotecari sînt lingă noi să ne ajute și să ne dea explicațiile de care avem nevoie.

Trebuie să spun că în anii pe care i-am petrecut în bibliotecă, fie ca cititor în sala de lectură, fie luînd acasă cărți de citit, am simțit adesea sprijinul și îndrumarea bibliotecarilor — și mai mult decît mine, simț acest lucru cititorii ti-

neri care au mai multă nevoie să fie călăuziți.

Biblioteca centrală, ne oferă nouă cititorilor, nu numai posibilitatea de a citi cărțile care ne interesează, ci și posibilitatea de a ne antrena în discuții asupra lor, să dezbatem laolaltă — bibliotecari și cititori, uneori chiar și cu autorii de cărți — problemele principale ce se desprind din ele. — În anul 1955 am participat la multe din cele aproape 40 de acțiuni culturale de masă organizate de bibliotecă, în cadrul cărora am ascultat recenzii ample și documentate. Păstrez o frumoasă amintire întâlnirii care a avut loc între noi cititorii și scriitorul Ioan Marin Sadoveanu, care ne-a vorbit despre cartea sa *Sfirșit de veac în București*, întâlnirii cu un grup de studenți străini de la institutele noastre superioare, sau cu actorii Costache Antoniu, Radu Beligan, Ion Manolescu și alții.

Ca cititor al bibliotecii m-a interesat în mod deosebit activitatea vie de la secția copii și tineret. Am avut prilejul să întâlnesc aici pe frații Iancu: Elena de 12 ani, Florica și Matei, gemeni de 10 ani, pe Simionescu Viorica, Hrllov Nicolae sau Zisu Adina care fac parte din colectivul cercului de prieteni ai cărții „Ion Creangă”.

E păcat numai că această secție, atât de frecventată, nu are condiții corespunzătoare neavând spațiu suficient.

Și pentru că am ajuns la capitolul lipsă de spațiu, pot oare să trec cu vederea că acest neajuns se resimte în toată activitatea bibliotecii? Secția de împrumut este atât de înghesuită, încât dacă ne strângem acolo mai mulți cititori, o parte din noi trebuie să aștepte pe sală pînă se face loc. Tovarășii care lucrează în această secție și care trebuie să servească în permanență zeci de cititori, nu trebuie învidiați pentru agilitatea cu care se strecoară printre dulapurile și rafturile înghesuite pînă la refuz, căci, de bună seamă, trebuie să fie extrem de obositor pentru ei să facă față serviciului în astfel de condiții.

De acest neajuns suferim și noi cititorii, care uneori nu găsim locuri libere în sala de lectură, mult prea mică față de necesități.

Am urmărit desfășurarea la biblioteca noastră a concursului permanent pentru citirea literaturii „Iubiți cartea” și m-am bucurat văzînd interesul ce s-a dat acestei acțiuni pentru ridicarea nivelului cultural al tineretului. Din păcate, formele de popularizare folosite, s-au dovedit însă a nu fi destul de eficace. Așa se explică, de ce pînă în prezent biblioteca noastră

numără abia 15 purtători ai insignei „Prieten al cărții”. Ar fi fost bine ca panoul învechit al concursului să fie schimbat, să se afișeze mai la vedere listele de cărți recomandate, să se scrie la gazeta de perete mai multe articole care să popularizeze pe primii purtători ai insignei, să se ducă o muncă mai sistematică de la om la om. Ar fi poate locul să spun că, pentru popularizarea acestui concurs e necesar să se scrie mai multe articole în presa noastră și ceea ce încă nu s-a făcut — să se extindă această propagandă și pe linie de jurnale cinematografice.

Creșterea numărului de cititori și a cărților citite demonstrează că biblioteca noastră se situează în rîndul celor fruntașe, unde munca pentru răspîndirea cărții îmbracă felurite forme, care atrag din ce în ce mai mulți cititori. Tocmai de aceea, ar fi de dorit, ca tovarășii bibliotecari să dea mai multă atenție fenomenelor culturale din țara noastră și din străinătate, să popularizeze în mod mai susținut evenimentele importante a căror înțelegere devine mai ușoară pentru noi, pe calea cărților. Iată, am fi vrut și noi să ascultăm la biblioteca noastră o conferință despre marele scriitor Dostoievski, care a fost comemorat recent în întreaga lume, să luăm parte la ședințe festive pentru prezentarea marilor scriitori ai literaturii universale.

N-aș vrea să scap din vedere nici problemele așa zise mărunte care au totuși importanța lor bine stabilită. Așa, de pildă, pentru exemplificare, voi arăta că panoul frunțașilor, instalat la intrare, este un lucru stimulator pentru noi, cu o condiție: să fie mai complet. Pe panou figurează cîteva nume cu profesia celor afișați, dar nu există nici o explicație de ce cutare cititor e frunțaș. Ca să mă lămuresc a trebuit să mă interesez personal, lucru pe care nu toți cititorii sînt dispuși să-l facă. Socotesc că la acest panou trebuie să se treacă date cu privire la numărul cărților citite, la numărul manifestărilor la care a participat cititorul respectiv.

Biblioteca ne-a obișnuit să afișeze liste de cărți nou apărute, ceea ce, de altfel, este un lucru foarte bun. Ași dori — și cred că exprim aici și dorința multor cititori — ca acest sistem să fie perfecționat în sensul ca atunci cînd intervine un eveniment literar, cum a fost, de pildă, comemorarea lui Heine, să se scoată, ca să zic așa, ediții speciale de liste bibliografice privind acest eveniment.

MACARIE AUGUSTIN
inspector învățămînt în M.I.A.

ȘTIRI DIN LUMEA CĂRȚILOR ȘI A BIBLIOTECILOR

În U.R.S.S., cărțile pentru copii sînt tipărite în tiraje de la 30.000 la 300.000 exemplare, iar unele cărți s-au bucurat de o popularitate excepțională, ajungînd la tiraje de 800.000 exemplare.

Un fapt grăitor îl constituie operele lui S. Marșak care s-au tipărit, timp de 32 de ani în 60 de limbi diferite, totalizînd pînă acum 25 de milioane de exemplare.

Statul științific al bibliotecii științifice de Stat „V. G. Korolenko” (Harkov) a luat în discuție problema muncii educative desfășurată de bibliotecile de copii din Harkov. Tov. Goldberg, metodistul filialei pentru copii și tineret al bibliotecii „V. G. Korolenko” a ținut un referat despre munca educativă de la bibliotecile raionale din oraș.

La discuții, bibliotecarii, au vorbit despre îndrumarea individuală a cititorilor copii, precum și despre metodele de popularizare ale cărților de știință popularizată și tehnice.

Ministerul industriei petrolifere din U.R.S.S. organizează între octombrie 1955 și octombrie 1956 un concurs între bibliotecile științifico-tehnice și cele de învățămînt. Printre condițiile concursului figurează mărirea numărului de cititori cu 25%—30%, mărirea circulației cărților tehnice și poli-

lice precum și organizarea fondului de cărți și a cataloagelor.

Biblioteca regională din Arhanghelsk „A. Dobroliubov”, acordă o atenție deosebită popularizării cărților tehnice. De un mare succes se bucură expoziția cărților tehnice apărute în ultimii ani. Ea cuprinde aproape 1500 de cărți. La inaugurare s-a citit o conferință despre Progresul tehnic în URSS.

Printre proiectele scriitorilor sovietici anunțate că vor fi înfăptuite în cursul acestui an, este și romanul la care lucrează Galina Nikolaeva, intitulat „Bătălia”. Romanul este consacrat colhoznicilor, muncitorilor de la S.M.T. ca și muncitorilor unei uzine de tractoare și locuitorilor unui oraș care participă la bătălia pentru un nou avînt al economiei țării lor. Acțiunea romanului se desfășoară de la începutul anului 1953 pînă în zilele noastre și autoarea își propune să exprime punctul ei de vedere asupra problemelor dragostei, căsătoriei și familiei.

Sub îngrijirea academicianului Vladimir Șişmariarov a apărut la Leningrad, Dicționarul limbii franceze care cuprinde date de un mare interes lingvistic. Dicționarul a fost întocmit de Șişmariarov ca material auxiliar la o mo-

nografie a sa despre istoria limbii franceze pentru care i s-a conferit premiul Academiei de Științe a U.R.S.S.

Un exemplar al dicționarului a fost trimis Universității din Montpellier, Șişmariarov fiind doctor honoris cauza al acestei universități.

Buletinul Academiei de Științe al U.R.S.S. a publicat manuscritele eminentului savant francez Paul Langevin. Aceste manuscrite au fost oferite de fiul lui Paul Langevin cu prilejul unei recente vizite a unor savanți francezi în Uniunea Sovietică.

În aceste lucrări Paul Langevin descrie contribuția importantă a Rusiei în cultura europeană în ultimii 50 de ani.

Institutul de informație științifică a Academiei de Științe a URSS va edita în anul acesta o nouă revistă „Geografia”, care va publica informații asupra celor mai noi realizări ale științei geografice mondiale.

Aniversarea a 90 de ani de la nașterea lui Romain Rolland a fost sărbătorită la Leningrad printr-o serie de conferințe și reuniuni diverse, închinată marelui scriitor francez.

Cu această ocazie biblioteca Saltikov-Scedrin din

Leningrad a organizat o expoziție a operelor lui Romain Rolland.

Asemenea biblioteci mobile au fost trimise și pe marile șantiere de construcție din jurul capitalei, unde s-au bucurat de un succes deosebit.

scriitori și țărani. Foarte mulți scriitori, vin la sate, în conferințe, și discută asupra operelor lor cu țărani. În același timp are loc și vânzarea cărților cu autografe.

În urma acestor acțiuni, mulți țărani și-au făcut biblioteci personale.

În colecția de manuscrise a bibliotecii Academiei de Științe a RSS Azerbaidjane a fost descoperit manuscrisul culegerii de poezii „Kulliat” aparținând poetului azerbaidjan Abbashuli Bakihanov care a trăit în prima jumătate a secolului trecut și care s-a făcut cunoscut ca autor al primei istorii sistematizate a poporului azerbaidjan și a numeroase lucrări din domeniul biologiei și eticii.

Este de remarcat că și alte lucrări însemnate din opera sa care fuseseră considerate pierdute, au fost regăsite și redată patrimoniului cultural al poporului azerbaidjan.

Editura pentru copii din Republica Populară Chineză editează anual milioane de cărți cuprinzând povestiri, cîntece, poezii, piese de teatru, biografii de oameni iluștri, povestiri cu subiecte științifice, basme populare, povestiri ilustrate.

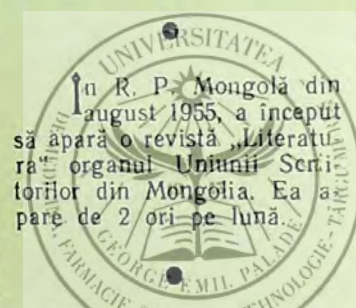
De asemenea, editura a publicat traduceri din cele mai bune cărți pentru copii apărute în Uniunea Sovietică și în alte țări.

Anul trecut, Comitetul Național pentru ocrotirea copilului a organizat un concurs pentru cea mai bună carte pentru copii, la care au fost premiate 46 de cărți.

În ultimul timp numeroase biblioteci mari din capitala Republicii Populare Chineze au organizat biblioteci mobile amenajate în autobuze speciale în ajutorul stațiunilor de mașini și tractoare.

Nu de mult un grup de cetățeni din orașul Ruse, Republica Populară Bulgaria, a luat inițiativa de a reînființa vechea bibliotecă locală „Zora”. Din conducere fac parte toți fruntașii vieții obștești și culturale a orașului.

Concomitent cu organizarea fondurilor de cărți, noua bibliotecă a înființat și un cabinet de consultații bibliografice cu caracter local pus la dispoziția tinerilor scriitori din oraș.

În R. P. Mongolă din august 1955, a început să apară o revistă „Literatură” organul Uniunii Scriitorilor din Mongolia. Ea are o pagină de 2 ori pe lună.

Casa de cultură din Białystok — Republica Populară Polonă — în colaborare cu Clubul cărții internaționale din localitate, a trecut la organizarea unor seri literare, la care se fac expuneri asupra unor probleme literare actuale.

De asemenea, se organizează în mod regulat întâlniri între scriitori și muncitori.

Biblioteca numără 24.600 volume și deservește 15 puncte din diverse întreprinderi de pe cuprinsul teritoriului voievodatului respectiv.

În R. D. Germană, o formă des întâlnită a popularizării cărților în rândul cititorilor de la sate, este aceea a întâlnirilor între

La Weimar există Casa Schiller cu renume mondial, care numai în cursul anului trecut a fost vizitată de peste 100.000 de admiratori ai marelui poet german.

Cu prilejul „anului Schiller” care s-a sărbătorit anul trecut, Institutul Național de cercetare și reeditare a literaturii clasice germane a pregătit o ediție a operelor poetului apărută în Editura Poporului din Weimar.

În Republica Federativă germană, apare o nouă revistă cu titlul „Literatură pentru tineret”. La această revistă colaborează scriitori germani, austrieci și din elveția, precum și pedagogi, care cu forțe unite și din Elveția, precum și pe literaturii bulevardiste, care otrăvește conștiința tineretului.

Pentru a atrage la citit masele muncitoare, scriitorii progresiști din Australia au constituit o asociație care se numește „Cartea australiană”, din rîndurile căreia fac parte minieri, dockeri, marinari, zidari, etc.

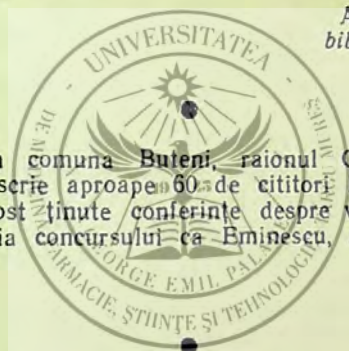
În ultimul timp, asociația a înființat biblioteci în fabrici, pe vapoare și în mine. Ea numără peste 3.500 de membri care sînt abonați la cărți și-și plătesc abonamentele cu antioipație.

Printre ultimele manifestări organizate de colectivul bibliotecii noastre în cinstea alegerii de deputați în sfaturile populare se numără și seara de ghicitori literare pe tema: **Clasicii literaturii noastre cîntă trecutul de luptă al poporului**. Pentru stimularea cititorilor, noi am luat hotărîrea ca pentru cele mai bune răspunsuri să se acorde premii în cărți.

Acțiunea a stîrnit un interes deosebit, ea bucurîndu-se de o frumoasă participare din partea cititorilor de toate vîrstele. Răspunsurile date au vădit din partea participanților că ei s-au pregătit cu multă grijă pentru a putea da răspunsuri cît mai bune.

Ținînd seama de rezultatele obținute noi ne-am propus să organizăm și pe viitor asemenea manifestări.

ANGHEL ECATERINA
*bibliotecar șef la biblioteca
raională Medgidia*

Biblioteca sătească din comuna Buteni, raionul Gurahonț, a reușit datorită muncii depuse să înscrie aproape 60 de cititori la concursul „Iubiți cartea”. În sprijinul acestora, au fost ținute conferințe despre viața și opera unor scriitori care figurează în bibliografia concursului ca Eminescu, M. Sadoveanu, V. V. Maikovski, ș.a.

IOAN COȚOI
Correspondent

În primele două luni ale anului în curs, lucrătorii bibliotecii raionale din Carei, regiunea Baia Mare, au reușit să înscrie peste 70 de cititori. Pentru îmbunătățirea difuzării cărții, au luat ființă și două biblioteci de casă care au atras un număr de 40 cititori. În afară de activitatea desfășurată în cadrul bibliotecii, lucrătorii bibliotecii raionale se preocupă cu deosebită grijă de continua îmbunătățire a muncii bibliotecilor din cuprinsul raionului.

MISTREANU DUMITRU
Correspondent

Tot mai numeroși sînt cititorii bibliotecii noastre înscriși la concursul „Iubiți cartea” care întocmai muncitorului Emanoil Pleșa, de la atelierele C.F.R., Traian Blagovici, profesor, Doina Gîrnet și Vasile Coradi elevi, se prezintă în fața comisiei pentru a susține discuțiile finale. Trebuie remarcat sprijinul permanent pe care presa locală îl acordă concursului. Pînă în prezent în ziarul „Crișana” au apărut articole ca **Pentru cucerirea insignei „Prieten al cărții”, Purtători ai insignei, „Prieten al cărții”, Primii purtători ai insignei „Prieten al cărții” ș. a.**, care au contribuit la popularizarea cît mai largă a felului în care se desfășoară concursul la biblioteca noastră.

IOSIF NAGHIU
*din colectivul bibliotecii
regionale Oradea*

În scopul unei legături mai strânse între bibliotecile din rețeaua Ministerului Culturii și bibliotecile sindicale, secțiunea culturală regională și Consiliul Sindical regional au luat inițiativa organizării unui schimb de experiență între aceste biblioteci. S-a căzut de acord asupra programului schimbului de experiență care a constat în tinerea a 5 referate, privind diferite aspecte ale muncii cu cartea, stabilindu-se totodată ca bibliotecarii care urmau a prezenta referatele să fie ajutați la întocmirea lor. Pe baza planului stabilit, activiștii C.S.R. s-au deplasat la bibliotecile sindicale, iar lucrătorii bibliotecii regionale au vizitat bibliotecile raionale din Cîmpina și Tîrgoviște, desemnate a ține referatele, ajutînd pe bibliotecari la buna lor alcătuire.

Schimbul de experiență a avut loc în ziua de 10 februarie, într-una din sălile bibliotecii regionale, fiind prezenți aproape 90 de bibliotecari raionali, sindicali și sătești. Referatul bibliotecii raionale Tîrgoviște a arătat marile posibilități pe care le are o bibliotecă pentru a face cunoscute în mase cit mai largi Documentele celui de-al II-lea Congres al Partidului Muncitoresc Român. La fel și referatul bibliotecii sindicale „1 Mai” din Ploești care a scos în evidență metodele folosite pentru popularizarea și difuzarea cărții de literatură politică în sprijinul producției. Deosebit de interesant a fost referatul bibliotecii raionale din Cîmpina din care au reieșit rezultatele frumoase dobîndite prin folosirea unor metode variate ca seri literare, ghicitori literare ș. a. În atragerea de noi concurenți la concursul „Iubiți cartea”. Și referatele prezentate de biblioteca Casei de Cultură Sindicală din Sinaia asupra importanței planului de muncă și de către biblioteca Rafinăriei nr. 1 asupra metodelor folosite pentru difuzarea cărții tehnice, au dovedit o rodnică activitate ce poate sluji drept bun exemplu de urmat.

Discuțiile au scos la iveală și o serie de lipsuri. Bibliotecarii sindicali au arătat lipsa cărților tehnice la Colectura bibliotecilor; alții ca tov. Bănică, de la biblioteca raională Pogoanele au subliniat lipsa cărților din bibliografia concursului „Iubiți cartea”. Discuțiile purtate au dovedit că nu peste tot bibliotecarii știu să folosească metodele cele mai potrivite pentru atragerea cititorilor la bibliotecă. De asemenea, s-a desprins din discuții slabul nivel profesional al unor bibliotecari.

Mulți vorbitori au făcut propuneri pentru înlăturarea lipsurilor, subliniind folosul unor asemenea schimburi de experiență ca și necesitatea colaborării pe viitor a bibliotecilor din rețeaua Ministerului Culturii cu cele sindicale.

Schimbul de experiență s-a încheiat prin vizitarea de către participanți a bibliotecii regionale.

Pe baza concluziilor desprinse din această acțiune, secțiunea culturală regională și Consiliul Sindical regional au luat de comun acord o serie de măsuri. S-a stabilit printre altele, organizarea unui curs la biblioteca regională pentru bibliotecarii sindicali din orașul Ploești pe baza programului de practică a bibliotecii editat de Ministerul Culturii, precum și continuarea în viitor a organizării unor asemenea schimburi de experiență.

VERONEL IONESCU
*directorul bibliotecii
regionale Ploești*

În primele două luni ale acestui an, la biblioteca noastră s-au înscris 265 cititori. Printre metodele pe care le-am folosit pentru popularizarea cărții și atragerea de noi cititori, amintesc: articole la gazeta de perete, organizarea de recenzii, consfătuiri, etc.

Nu-mi neglijez nici îndeplinirea sarcinilor ce-mi revin în legătură cu îndrumarea bibliotecilor căminelor culturale din raza comunei mele. Mă deplasez cu regulă în satele Rătoaia, Hăbeni și Racoviță, ajutînd bibliotecile căminelor culturale din satele menționate să-și organizeze cit mai bine munca.

MIHAI MARIA
*responsabila bibliotecii sătești
din comuna Bucșani,
raionul Tîrgoviște*

Calendarul nostru

4

mai 1846 — S-a născut la Wola Okrzejska, dintr-o familie de șleahțici (nobili), scriitorul polonez Henryk Sienkiewicz. După ce termină în anul 1871 facultatea de Istorie și Filozofie de la Universitatea din Varșovia, Sienkiewicz își începe activitatea sa literară. El este autorul a numeroase romane istorice ca **Prin foc și sabie**, **Potopul**, **Pan Volodybowski**, **Quo Vadis**, **Cavalerul crucii ș.a.**, care i-au adus o uriașă popularitate ca patriot și ca artist înzestrat cu excepțională forță de evocare a trecutului istoric.

În romanele sale, Sienkiewicz idealizează însă nobilimea pe care o criticase în nuvelele sale scrise la începutul activității sale de scriitor. Indurerat de soarta nefericită a patriei sale la care au contribuit din plin meschinele discordii ale șleahțicilor, Sienkiewicz evocă vremurile când Polonia era liberă și independentă. Iar acestei nobilimi descompuse îi oferă ca exemplu tabloul luminos al unei lumi populate de figuri ideale.

De consultat: Sienkiewicz, H.: Pentru piine. București. Editura tinerețului, 1955, 222 p. (Prefață de Olga Zaicik p. —11) (Colecția „Biblioteca școlară”).

9

mai 1805 — Moare celebrul poet german Friedrich Schiller. S-a născut la 10 noiembrie 1753 în orașelul Marbach, ducatul Württemberg. La vârsta de 14 ani e constrâns să intre la Academia Militară a ducelui Karl Eugen. Își termină studiile în anul 1780 cu titlu de chirurg brevetat și este repartizat la un regiment din garnizoana orașului Stuttgart. Din cauza persecuțiilor la care este supus, Schiller dezertează din armată. El rătăcește timp de 6 ani prin diferite orașe ale Germaniei. Între anii 1789—1799 devine profesor de istorie la universitatea din Jena. În 1792 Schiller este numit cetățean de onoare al Republicii Franceze. În 1794 îl începu memorabila sa prietenie cu cel mai mare poet german, Goethe, prin mijlocirea căruia pleacă la Weimar.

Opera lui Schiller a rămas vie prin aceea că poetul a căutat și a găsit întotdeauna drumul spre popor, spre cunoașterea suferințelor omenirii.

Operele sale cele mai de seamă: **Hoții**, **Intrigă și iubire**, **Don Carlos**, **Wilhelm Tell** se găsesc în cele două volume de Teatru apărute anul trecut în Editura de Stat pentru literatură și artă.

De consultat: Langfelder, Paul: Friedrich Schiller, București E.S.P.L.A. 1955, 153 p. (Colecția „Mica bibliotecă critică”); Liebhard, Franz: la 150 de ani de la moartea lui Schiller, (1805—1955). Scrisul bănățean, 1955, nr. 2, p. 95—102; Livescu, Jean: Friedrich Schiller. La 150 ani de la moartea poetului. Iașul literar, 1955, nr. 5, p. 59—66; Papadache F.: Friedrich Schiller — un deschizător de drum. România liberă, 11. V. 1955, p. 2.; Potra, Florian: Poetul lupchizător de drum. 150 ani de la moartea lui Schiller. Steaua, 1955, nr. 5, p. 66-71; Ruga, Lucian: 150 de ani de la moartea lui Friedrich Schiller, Tînărul scriitor, 1955, nr. 6, p. 77-80.; Sadoveanu, Ion Marin: Două lucrări ale lui Schiller: „Intrigă și iubire” și „Don Carlos”. Gazeta literară, 7. IV. 55, p. 2.; Sadoveanu, Ion Marin: Schiller. O evocare. Viața românească, 1955, nr. 5, p. 213—217; 150 de ani de la moartea lui Fr. Schiller. Călușa bibliotecarului, 1955, nr. 5, p. 31—32.

17

mai 1873 — S-a născut în orașul Asnières, din departamentul Senei, celebrul scriitor Henri Barbusse. După studii strălucite făcute la Colegiul Rolin, din Paris, Barbusse devine în anul 1895 licențiat al universității de aici. După ce își face debutul în literatură prin publicarea unui volum de versuri, în anul 1903 îi apare primul său roman **Cei care se roagă**, iar în 1908, **Infernul**. Izbucnind războiul, Barbusse pleacă pe front și luptă ca ostaș în linia întâia. În 1917 se îmbolnăvește grav pe front și este reformat. Scriitorul scrie

acum celebra sa operă **Focul** — apărut și în limba română în volumul de **Opere alese** — capodoperă a literaturii realiste, în care războiul imperialist apare ca o uriașă crimă pe ai cărei autori și complici romanul îi demască și îi biciuiește cu violență. În 1919, Barbusse tipărește romanul **Clarté**, unde el își dezvoltă mai departe violentul rechizitoriu împotriva războaielor imperialiste. În acești ani, Barbusse, într-o serie de discursuri și articole importante apără cu dirzenie Uniunea Sovietică împotriva celor mai abjecte și infame calomnii și falsificări răspindite de exploataatori. În 1923, Barbusse devine membru al Partidului Comunist Francez, desfășurând o activitate neobosită în slujba demascării marilor crime ale capitalismului, ale opresiunii. Scrie în acest timp romanele **Înlănțuirile, Călăii**, culegerea de nuvele **Fapte diverse** ș. a. Moare la Moscova la 30 august 1935.

De consultat: Brăescu, Ion: 20 de ani de la moartea lui Henri Barbusse. *Știința*. 30.VIII.55, p. 2; Călugăru, Ion: Barbusse. Din jurnalul unui scriitor. *Gazeta literară*, 15.IX.55, p. 1 și 4; Dumitrescu, B.: Glasul pătimeș al unui soldat al păcii. La 20 de ani de la moartea lui Henri Barbusse. *Știința tineretului*, 30.VIII.55, p. 2; Nicolescu, V.: Barbusse, un înflăcărat luptător pentru pace [Opere alese. Recenzie]. *România liberă*, 15.V.55, p. 2. Popescu, Radu: Henri Barbusse printre noi. [Opere alese. Recenzie] *Gazeta literară*, 17.III.55, p. 2; Sternberg, M.: Henri Barbusse. *Contemporanul*, 2.IX.55, p. 3.

20

mai 1799 — S-a născut la Tours, Honoré de Balzac. La 21 de ani își termină studiile de drept întreprinse din îndemnul părinților și se consacră literaturii. Vasta sa operă literară, **Comedia umană**, monument al realismului critic, oglindește esența societății franceze din prima jumătate a secolului al

XIX-lea. Engels a subliniat excepționala forță de reflecție a realității operei lui Balzac care, în jurul tabloului central al asaltului dat de către „parvenitul bogat și vulgar” ultimelor resturi ale nobilimii, a grupat „întregul istoric al societății franceze” dînd în **Comedia umană** „o excelentă istorie realistă” a acestei societăți de la 1816 pînă la 1848. Din această istorie scrie Engels „am învățat mai mult decît din toți istoricii, economiștii și statisticienii de profesie ai epocii, luați la oală”. În amintirile sale despre Marx, Lafargue notează că acesta își propusese să scrie o critică a **Comediei umane**.

De curînd în Editura de Stat pentru literatură și artă au apărut primele două volume de **Opere** care cuprind tot ceea ce este mai valoros din creația marelui realist.

De consultat: Balzac, Honoré de: **Opere**. Volumul I. București. ESPLA, 1955, 629 p. (Studiu introductiv de Theodora Ioachimescu, p. 5—36), (Colecția „Clasicii literaturii universale”); Dumitriu, Petru: Ultimul act al „Comediei umane”. În vol.: **Despre viață și cărți**, București, ESPLA, 1953, p. 72—77 (Colecția „Studii literare”); Dumitriu, Petru: Eugénie Grandet. În vol.: **Despre viață și cărți**. București, ESPLA, 1953, p. 91—103, (Colecția „Studii literare”); Gavrilău, Leonard: Personajele lui Balzac. *Scrisul bănățean*. 1954, nr. 2, p. 94—109.

24

mai — S-a născut în anul 1905 Mihail Șolohov. La izbucnirea Marii Revoluții din Octombrie, deși încă copil, Șolohov trece de partea ei și participă la câteva acțiuni pentru lichidarea bandelor albe de cazaci.

La vîrsta de 18 ani vine la Moscova și încearcă să-și câștige existența făcînd diverse meserii, printre care și aceea de zidar. La vîrsta de 23 de ani un ziar sovietic îi publică primele lucrări literare. În același an apare primul său volum cu **Povestiri de pe Don** cu o prefață a cunoscutului scriitor sovietic Al. Serafimovici. De atunci Șolohov a dat din ce în ce mai mult măsura profundului său talent literar.

Al doilea roman al său **Pămînt desțelenit** s-a bucurat, de asemenea, de un mare succes în Uniunea Sovietică și în întreaga lume. De curînd, Șolohov a terminat și partea a doua a acestui roman.

În limba română au fost traduse și au apărut în editura Cartea Rusă **Pe Donul liniștit, Pămînt desțelenit și Școala urii**.

De consultat: Dumitriu, Petru: Povestitorul vremurilor noastre. 50 de ani de la nașterea lui Mihail Șolohov. *Viața românească*, 1955, nr. 6, p. 220—225; Illés, Bela: Despre Șolohov. *Gazeta literară*. 4.VI.55, p. 1.; Petrescu, Cezar: Mihail Alexandrovici Șolohov. În vol.: **Despre scris și scriitori**. Eseuri. București. ESPLA, 1953, p. 198—213 (Colecția „Studii literare”; Petrescu Cezar: 50 de ani de la

nașterea scriitorului sovietic M. Șolohov, Călăuza bibliotecarului, 1955, nr. 5, p. 11—14. Petrescu, Cezar; Operele lui Mihail Șolohov în limba română Contemporanul, 27.V.55, p. 3; Șkerin, Mihail: Scriitorul favorit al poporului sovietic. Gazeta literară, 19.V.55, p. 5.

25 mai 1945 — Se stinge din viață talentatul poet fabulist Demian Bednii. Născut la 13 aprilie 1883, într-o familie de țărani săraci dintr-un sat din apropierea orașului Kerson, Bednii a urmat școala sanitară militară din Kiev și apoi universitatea din Petersburg. Adevăratul nume al poetului este Efim Pridvorovici, iar Demian Bednii este numele unui personaj dintr-una din primele sale poezii, pe care l-a adoptat apoi ca pseudonim.

Bednii a devenit membru al Partidului Comunist din anul 1912, fiind unul din primii colaboratori ai ziarelor „Zvezda” și „Pravda”. A luat parte la Marea Revoluție din Octombrie scriind versuri satirice, mobilizatoare, iar după Revoluție a scris versuri, poezii și poeme, pline de un conținut realist, având ca temă preferată dragostea de patrie, curajul și bărbăția omului care construiește o viață nouă.

De asemenea a înfățișat cu mult umor sarcastic în versurile sale dezmațul reacțiunii și obscurantismului din S.U.A., persiflind așa zisa democrație a bogătașilor americani.

De consultat: Bednii, Demian: Figuri cunoscute. Versuri satirice. Fabule. Foiletoane. Epigrame. București. Editura Cartea Rusă, 1953 160 p. (Prefața p. 5—9); Kernbach, Victor: Figuri cunoscute. Culegerea de versuri satirice, fabule și epigrame [Recenzie]. Veac nou, 5.XII.53, p. 2.

30 mai 1778 — Moare François-Marie Arouet, cunoscut sub numele de Voltaire, mare scriitor și filozof progresist (n. 1694). Autor al unei vaste opere filozofice, publicistice și istorice, Voltaire a adresat timpului său o chemare patetică — protest, acuzare pătimasă, pamflet violent — pentru schimbarea vechilor rinduieli. A fost precursorul mișcării iluminisților, cei care în Franța „au luminat mințile pentru revoluția ce se apropia” (Engels). Voltaire a trăit în perioada furtunoasă în care burghezia se pregătea de revoluție și era deci interesată să atragă o parte a maselor populare la revoluție, propagând astfel o seamă de principii democratice și materialiste.

De consultat: Călin, Vera: 260 ani de la nașterea lui Voltaire. Scînteia tineretului, 25.XI.54, p. 2; Horodincă, Georgeta: După 260 ani de la nașterea lui Voltaire. România liberă, 21.XI.54, p. 2; Luca, Eugen: Destinul lui Voltaire. Contemporanul, 19.VI.54, p. 3; Maioreșcu, Toma George: Scriitorul și armele sale. La 260 de ani de la nașterea lui Voltaire. Scînteia, 21.XI. 54, p. 2; Vianu, Tudor: Voltaire. București. Editura tineretului, 1955, 97 p. (Colecția „Oameni de seamă”).

31 mai 1819 — Se naște la West Hills, Long Island, în statul New-York, Walt Whitman. De la vârsta de 11 ani viitorul poet este silit să muncească. După ce servește în biroul unui avocat, intră la vârsta de 14 ani ca ucenic într-o tipografie. Este apoi un scurt timp învățător la țară, și apoi îl găsim ca redactor la diferite ziare. În 1855 apare cules cu propria lui mîna celebrul lui volum de versuri Fire de iarbă străbătut de un puternic spirit democratic, de o mare încredere în forțele omului din popor și care a făcut din Walt Whitman poetul cel mai reprezentativ, cel mai iubit de poporul american. Volumul a cunoscut un succes imens și în ciuda tuturor greutăților el a ajuns pînă în anul 1876 la a șasea ediție. În ultimii ani ai vieții sale, bătrîn și copleșit de mizerie, Whitman se retrage la Camden unde moare la 28 martie 1892.

În limba română a apărut de curind un volum de Opere alese ale poetului.

De consultat: Dima, Al.: Centenarul unei cărți: Walt Whitman, Fire de iarbă. Iașul literar, 1955, nr. 11, p. 103—106; Ivașcu, George: Walt Whitman. Călăuza bibliotecarului, 1955, nr. 7, p. 31—32; Jameti, Paul: Walt Whitman „Blindul poet cu părul cărunt”. În apărarea păcii, 1955, nr. 50, p. 105—108; Gheorghiu, Mihnea: Walt Whitman. București. E.S.P.L.A., 1955, 98 p. (Mica bibliotecă critică); Whitman, Walt: Opere alese. București. E.S.P.L.A., 1956, 592 p. ([Introducere] Poetul Americii de Mihnea Gheorghiu, p. 5—52). (Colecția „Clasicii literaturii universale”).

REVISTA „Studii și cercetări de bibliologie”

Dezbaterea programelor legate de activitatea bibliotecară și de studiul științific al produselor tiparului, se face simțită și în țara noastră din ce în ce mai mult. Până de curând „Călușa bibliotecarului” a fost singura revistă consacrată anume acestor preocupări. Iată însă că sfârșitul anului 1955 ne-a dat prilejul de a saluta apariția unui nou periodic de specialitate. Este vorba de primul volum al revistei Bibliotecii Academiei R.P.R., intitulată „Studii și Cercetări de bibliologie”.

Scopurile acestei noi publicații sînt expuse în Cuvîntul introductiv al Directorului general al Bibliotecii, Academicianul Barbu Lăzăreanu. Odată cu asimilarea Bibliotecii Academiei R.P.R., în anul 1954 ca institut de cercetări științifice în domeniul bibliologiei, se simțea nevoia unei reviste care să înfățișeze munca cercetătorilor științifici din cadrul bibliotecii. Totodată revista a deschis paginile sale contribuțiilor științifice ale bibliotecarilor, documentaliștilor și altor cercetători din afara Bibliotecii Academiei R.P.R.

Volumul, bogat în conținut este compus în prima parte, de studii de mare întindere, care ocupă o jumătate a volumului. Șapte dintre acestea, tratînd aspecte ale istoriei cărții și bibliotecilor, au fost prezentate în Sesiunea generală ordinară a Academiei R.P.R. din 27 iunie — 2 iulie 1955.

Primul studiu, care umple o lacună în literatura noastră de specialitate, este acela al tovarășului Gabriel Stempel, intitulat Sprijinul acordat de Rusia tiparului românesc în sec. al XVII-lea. La reușita sintetizare, prin prisma relațiilor romîno-ruse, a datelor cuprinse în lucrări anterioare privind istoria noastră culturală în acest secol, se adaugă o studiere amănunțită a unora din vechile tipărituri aflate în Biblioteca Academiei R.P.R., unele puțin cunoscute pînă acum precum și o interesantă comparație a gravurilor din tipăriturile de la noi cu modelele lor ieșite de sub teascurile tipografice din Liov și Striatyn. Față de atenția dată cărților religioase, autorul trece însă prea repede peste cele juridice, atît de semnificative pentru dezvoltarea statală a Țărilor romînești în sec. XVII.

Importanța sprijinului rusesc în stăvi-

lirea urmărilor nefericite ale jugului otoman, de data aceasta în sec. XIX, este prezentată în articolul tovarășului Paul Opreșcu: Inițierea și dezvoltarea bibliotecilor publice romînești în epoca Regulamentului organic, sau mai precis la 1864, cînd apare prima lege penru bibliotecii în țara noastră.

Tot de istoria bibliotecilor romînești se ocupă și tov. Marta Anineanu: (Din istoria bibliografiei romînești. Catalogul sistematic din 1836 al Bibliotecii Mitropoliei din București) și Nicolaie Liu: (O bibliotecă socialistă în România la sfîrșitul veacului trecut). Acest din urmă articol aduce o contribuție bine venită la istoria mișcării muncitorești din România.

Articolul tovarășului Remus Niculescu: Gheorghe Asachi și începuturile litografiei în Moldova, dezvoltă, în parte, pe baza unui material documentar nefolosit pînă acum, un interesant cîrmei din istoria artei romînești, deși firul expunerii este întrerupt de numeroase digresiuni.

De menționat și studiul valoros al tovarășului Al. Elian despre Eminescu și vechiul scris românesc.

Studiile de biblioteconomie nu lipsesc din revistă, deși ocupă un loc mai restrîns. Articolul lui Constantin Comorovski: Catalogul sistematic al periodicelor în bibliotecile mari științifice reprezintă o încercare de generalizare, pornind de la experiența în acest domeniu a Bibliotecii Academiei R.P.R. Sub titlul: Reforma ortografiei și cataloage de bibliotecă, Cosma Holban preconizează în mod just unele lucrări de adaptare a cataloagelor bibliotecilor noastre, cum ar fi reclasarea fișelor în raport cu noile norme ortografice.

Tov. profesor N. Georgescu-Tistiu în articolul: Premisele unui vocabular tehnic de bibliologie leagă întocmirea acestui instrument de lucru, a cărui lipsă este viu resimțită de bibliotecarii din țara noastră, de problema mai largă a fixării terminologiei tehnice în limba romînă.

În rubrica de Note remarcăm o serie de completări la Bibliografia romînească veche și semnalări ale unor volume și piese importante din colecțiile Bibliotecii Academiei R.P.R.: Un portret necunoscut al lui Nicolaie Bălcescu, Manuscrisele tezei de doctorat a lui Spiru Haret.

Un album de fotografii al lui Carol Pop de Szathmary cu vederi din București etc.

Rubricile de Recenzii, Note bibliografice și Cronica sînt foarte bogate (la un loc peste 100 pagini) și în general alcătuite cu multă grijă. Se observă totuși unele disproporții în selecționarea materialului, de exemplu, se recenzează cite trei cărți în limbile franceză și germană și nici una din literatura de specialitate anglo saxonă, pe care de altfel o găsim, sporadic numai în scurtele Note bibliografice.

La Cronică ne surprinde că se anunță Congresul internațional al bibliotecarilor și centrelor de documentare, ținut în septembrie anul trecut la Bruxelles, ca un eveniment viitor; ori Studii și cercetări de bibliologie a apărut în decembrie, trei luni după ținerea acestui congres, la care, de altfel a participat și un delegat din conducerea Bibliotecii Academiei R.P.R.

Considerăm în general că, apariția primului volum din Studii și cercetări de bibliologie constituie un început bun, ce merită atenția nu numai a bibliotecarilor, dar și a cercetărilor din domeniul științelor istorice, literaturii romine, istoriei artei și a științei etc. Putem spune chiar că singurii care nu găsesc impli-

nite toate așteptările în această revistă sînt... tocmai bibliotecarii, aceasta, pentru că problemelor specifice și de actualitate în munca de bibliotecă li se rezervează prea puțin loc. Așa, de pildă, nu se vorbește decît incidental și numai în recenzii, despre metodele muncii bibliografice, deși revista găzduiește în schimb studii de numismatică, a căror legătură cu bibliologia e mai mult întîmplătoare, sau articole ce pot figura tot atît de bine într-o revistă de istorie a artei.

Pentru orice cititor este evidentă predilecția manifestată în acest volum pentru studiile istorice și tonul corespunzător; ca un mic fapt semnificativ, celebrul dicton al lui Ovidiu: „Habent sua fata libelli“ (Își au și cărțile soarta lor) îl găsim citat în două locuri diferite, la pag. 129 și 379.

Credem că asemenea lipsuri vor putea fi evitate în volumele viitoare, în care scop ar fi indicat să se apeleze în mai mare măsură și la studiile unor colaboratori din afara Bibliotecii Academiei R.P.R., ceea ce ar lărgi cercul preocupărilor, tocmai în sensul actualității.

Nu putem încheia fără un cuvînt de laudă pentru admirabila prezentare grafică a revistei, care face cinste Editurii Academiei R.P.R. și împlinește în mod fericit frumoasa ținută științifică a acestei publicații.

MANUSCRISE VECHI LA BIBLIOTECA DIN SIBIU

(urmare din pag. 30)

lum scris de Ion Ciocîrlan colaborator la „Luceafărul“ din Buda și autor de povestiri din mediul rural.

Nu trebuie trecut cu vederea nici scrisorile lui Ion Slavici — din care două adresate lui Nicolae Cristea, redactorul „Telegrafului Român“, organul din Sibiu al bisericii ortodoxe romine de peste munți, cu prețioase notații semnificative stărilor de lucruri din Ardeal și din regat în anii primilor pași făcuți de Slavici în arena publică.

Poetul Gheorghe Coșbuc, care și el s-a aliniat printre colaboratorii de frunte ai „Familiei“ e prezent în această colecție de manuscrise cu două poezii: Cîntec studentesc și Dintr-alte lumi, iar de la delicatul St. O. Iosif s-a păstrat manuscrisul traducerii făcută de el după Wilhelm Tell de Schiller.

Iată, în sfîrșit, portativul autograf, semnat Gheorghe Enescu, Paris în 21 mai 1904, al unui marș pe versuri de I. U. Soricu (Intoarceți vechea carte a vremurilor trecute etc.) „dedicat lui

Iosif Vulcan“ cu prilejul jubileului de 40 de ani ai „Familiei“, făcînd parte dintr-un album întocmit de studenții romini aflători la Paris în cinstea acestui răsunător eveniment cultural. Albumul mai cuprinde și alte cîntece închinete jubileului de la Sibiu cu texte semnate de Traian Vuia, Caius Bredecianu etc.

Incheind acest parțial inventar al comorii de manuscrise rare păstrate la Sibiu, să nu uităm să amintim că se află printre acestea lucrările de folclor ale lui I. Pop Reteganul și documente originale semnate de Duiliu Zamfirescu, Maria Cunțan, Nicolae Iorga, D. Xenopol, Ion Agîrbiceanu și încă mulți.

...Scumpe relicvii, copii mute ale unor pagini îngălbenite de vreme, însă atît de elocvente și atît de miraculoase că datorită lor ne apare vie și pregnantă amintirea neștearsă a celor mai buni înaintași ai culturii rominești care cu dragoste fierbinte de popor au pus temeliala avuției noastre spirituale...

BIBLIOGRAFIE

SITUAȚIA POLITICĂ ȘI ECONOMICĂ ÎN ȚĂRILE CAPITALISTE ȘI COLONIALE

MATUSOW, HARVEY: Martor mincinos. București. Editura de Stat pentru literatură politică, 1956, 314 p., lei 5,40.

Harvey Matusow s-a numărat printre cei mai faimoși membri ai bandei de informatori și denunțatori plătiți care la începutul anului 1955 și-a renegat depozițiile făcute în procesele și anchetele întreprinse împotriva comuniștilor și a altor cetățeni democrați și progresiști din S.U.A., declarând că au fost mărturie mincinoasă. Revelațiile cuprinse în cartea sa sînt o puternică demascare a campaniei anticomuniste din Statele Unite, și mai ales a maccarthismului, ca expresie politică a celor mai reacționare și mai agresive cercuri.

În primele pagini ale cărții sale, autorul înfățișează modul în care a devenit informator. Profitînd de scurta sa trecere prin Partidul Comunist al Statele Unite, el își începe „cariera” ca denunțator și trădător al tovarășilor săi. Datorită serviciilor aduse, Matusow devine, în scurt timp, informator de profesie, adică spion plătit al Biroului Federal de Investigații (F.B.I.). Demascat și exclus din partidul comunist, Matusow, în dorința unor cîștiguri cît mai mari, continuă să activeze ca martor pe arena marilor procese politice și a marilor anchete care se desfășoară în fața numeroaselor comisii și comitete ale Congresului. În acest timp, ascultînd întocmai indicațiile primite, Matusow fabrică în întregime declarația făcută de el în procesul înscenat în anul 1952 celor 13 conducători ai Partidului Comunist.

În carte e descrisă în amănunt „tehnica” senzaționalelor sale depoziții în care minciunile cele mai grosolane se împleteau în mod abil cu denaturarea adevărului, cu citarea trunchiată a textelor marxiste și cu răspunsuri vagi care sugerau dacă nu afirmau direct o acuzație. Scotit un mare expert în depistarea și combaterea comunismului, Matusow e solicitat să-și dea concursul

în cele mai diferite domenii: în instituții școlare, întreprinderi, în lumea artiștilor de cinema, radio și televiziune, în armată, tirînd în noroi sute și sute de americani care nu erau de acord cu linia politică a cercurilor agresive din S.U.A.

În încheiere, lucrarea cuprinde declarațiile sub prestare de jurămint ale autorului prin care acesta dezvăluie mincinoasele depoziții făcute de el în procesul celor 13 conducători comuniști și în procesul fruntașului sindical Clinton Jencks.

COMUNICAȚII

BOGHITIU, I.: Telecomunicații prin fire. București. Editura tineretului, 1955, 144 p., lei 1,90. (Colecția „Știința învinge”)

Autorul face mai întîi o scurtă incursiune istorică în domeniul comunicațiilor de la distanță, după care descrie importanța și evoluția tehnică a telecomunicațiilor cu indicații asupra apariției și dezvoltării lor în țara noastră.

Sub forma unor povestiri la nivelul amatorilor, Boghițiu se ocupă de apariția telegrafului și telefonului, prezentînd diferitele aplicații practice folosite în trecut.

Capitole speciale sînt consacrate problemelor centralei telefonice în care găsim expuse elementele necesare întrebunțării centralelor automate și manuale, precum și ultimele adaptări ale telefonului, cum sînt ipsofonul, care în lipsa abonatului de la aparat înregistrează pe bandă de magnetofon comunicările telefonice, imbinarea telefoniei cu telegrafia sau telefonia, iar la telegraf adaptarea aparatelor telefotografice care permit transmiterea rapidă și corectă de fotografii, planuri, schițe etc.

Ultimul capitol al cărții prezintă perspectivele telecomunicațiilor în viitor pe baza cuceririlor științei din zilele noastre, printre care sînt de amintit ameliorarea cu ajutorul amplificatorilor a convorbirilor de la mari distanțe, generalizarea ipsofoanelor, perfecționarea

telefotografiei, înlocuirea firelor aeriene cu cabluri subterane etc.

LITERATURA

CAMILAR, EUSEBIU: *Impărăția soarelui*. București. E.S.P.L.A. 1956, 402 p., lei 7,55.

Rod al unei cunoașteri și înțelegeri deosebite a marelui popor chinez, cartea de note și impresii a scriitorului E. Camilar poartă pe cititor de-a lungul și de-a latul unui întreg continent, și-l călăuzește în cunoașterea unei istorii de multe milenii. Cercetînd vechile comori de artă făurite de-a lungul secolelor, pelerinul își amintește de multele nenorociri care s-au abatut asupra poporului Chinei și care l-au costat mult sînge și amar. Și nu uită călătorul, nici o clipă, că minuni ale construcției și arhitecturii ca templul Cerului, Grădinile interzise, palatele mandarinilor, miile de statui, clădiri, lucruri minunate, au ieșit din geniul și din truda poporului. De aceea, în fața lor se simte mai legat de tot ce înfăptuiește azi Republica Populară Chineză, condusă de Partidul Comunist Chinez. Astfel, vechile mahalale de cocioabe și bordee se împuținează și dispar zi de zi, în locul lor ridicîndu-se noile locuințe luminoase, vesele, ale muncitorilor din fabricile de curînd terminate. Plugul de lemn, la care adesea erau înhămați oameni, a dispărut și el. Azi, întinsele tarlale nu mai sînt ale moșierilor ci cele mai multe ale celor adunați în cooperative de diferite tipuri. Școala, biblioteca, baia publică, spitalul, sînt instituții tot mai răspîndite în satele Chinei populare.

Ajutat de noua carte despre China a scriitorului E. Camilar, cititorul poate face o lungă călătorie în patria și istoria unui popor prieten.

DOMANOVICI, RADOJE: *Stradia*. Povestiri satirice. București. E.S.P.L.A. 1956, 201 p., lei 2,50.

Radoje Domanovici, scriitor sîrb, a trăit între anii 1873—1908, după eliberarea Serbiei de sub jugul turcesc, perioadă dominată de începutul relațiilor capitaliste și a luptelor dintre cele două partide — conservator și liberal — care au aruncat țara în frămîntări dureroase. În scrierile sale satirice, Radoje Domanovici biciuiește moravurile acestei perioade sub forma relatării unor călătorii imaginare în țări străine sau închipuite, bîntuite de nenumărate vicii sociale, în

care politicieni verosi își bat joc de țară — lucruri care, în realitate se petreceau în țara lui. Cea mai importantă dintre scrierile lui Radoje Domanovici este culegerea de povestiri satirice care se deschide cu povestirea *Stradia* după care s-a dat și numele volumului.

În *Stradia*, care în limba sîrbă înseamnă numele unei țări imaginare, — de la verbul stradite a suferi — autorul inchipuie citirea într-o carte veche a unei povestiri ciudate, despre o țară în care sînt o sumedenie de legi liberale fără să existe libertate, unde te lovești la tot pasul de perceptive morale, dar morala lipsea etc. În cursul povestirii, autorul biciuiește fără cruțare pe demagogi și impostori, pe miniștrii și pe funcționarii slugarnici, fără deosebire. În *Conducătorul* autorul satirizează ușurința și lipsa de rațiune cu care unii sînt gata să vadă un conducător în orice nepriceput. În *Dangaua* este satirizat servilismul, iar în *Marea moartă* greșita educație care se dădea tineretului de către oameni nepregătiți, lipsiți de simțul realității. În povestirea *Desființarea pasiunilor* aflăm o usturătoare satiră la adresa autorităților abuzive din vremea sa. În *Cugetările unui bou sîrbesc* obișnuit scriitorul combate cu umor necruțător falsul patriotism și goliciunea sufletească a celor ce se mîndresc și vor să trăiască din gloria înaintașilor, iar în povestirea *Nu înțeleg* el pune la stîlpul infamiei brutalitatea, îngustimea de vederi și haosul din armata timpului său.

FALLAS, CARLOS LUIS: *Mamita Yunai*. București. E.S.P.L.A. 1956, 219 p., lei 3,70.

Romanul scriitorului costarican Carlos Luis Fallas descrie viața mizeră a unui „lineros” — muncitor de pe plantațiile de banane, cafea sau cacao — precum și lupta lui pentru un trai mai omenesc.

Îl cunoaștem pe José Francisco Sibaja, eroul cărții, mai întii ca muncitor la ridicarea unui terasament de cale ferată pentru faimosul trust yankeu „United Fruits Company”. Cu o mare putere de evocare zugrăvește scriitorul condițiile mizere de trai create tinerilor de către trustul yankeu denumit de către aceștia cu ironie „Mamita Yunai” adică „Mămica Yunai”, Yunai fiind o derivație populară a cuvîntului United. Tinerii dorm în cantonamente murdare, lipsiți de orice asistență medicală și sînt plătiți cu un salariu de mizerie, ciuntit sub diferite pretexte sau uneori

furat pur și simplu de funcționarii abuzivi ocrotiți de o poliție coruptă. Organizând o grevă, Sibaja e arestat și aruncat în închisoare. Aci va înțelege el adevăratele cauze ale nenorocirilor poporului său și își va da seama că nu există altă scăpare decît lupta revoluționară a clasei muncitoare.

Romanul ni-l prezintă pe Sibaja maturizat, călit în luptă, participînd activ în bătăliile politice, adversar hotărît al uneltelor locale ale stăpînitorilor Costaricii. Trimis de Blocul muncitoresc-țărănesc ca delegat la alegerile ce urmau să se desfășoare în îndepărtata vale a Talamancăi, eroul cărții va cunoaște de aproape viața locuitorilor din acest ținut aduși la sapă de lemn de Mamita Yunai și va da în vileag fraudele comise de poliție pentru a asigura majoritatea voturilor guvernanților aflați la putere.

Document elocvent al creșterii conștiinței politice a maselor populare din America latină, romanul lui Carlos Luis Fallas va trezi fără îndoială interesul cititorilor din țara noastră.

FAST, HOWARD: *Silas Timberman*. București. E.S.P.L.A. 1956, 332 p., lei 5,60.

Cu povestirea lui *Silas Timberman*, profesor de literatură americană la Universitatea din Clemington, Howard Fast ne pune în față pe unul din milioanele de americani cinstiți, — cetățean loial și tatăl unei familii fericite — care se trezește pe neașteptate din realitatea vieții sale molcome și fără orizonturi prea largi, încăput pe mîna odioșilor născocitori ai calomniilor anticomuniste, ale căror acțiuni teroriste sînt ridicare la rangul unei politici de stat. *Silas Timberman* nu are nici o legătură cu comunistii, nici nu cunoaște comunismul; este însă un spirit liber și cultivat care-și închipuie că libertățile democratice înscrise în constituția americană sînt suficiente să-i asigure dreptul de a gîndi și de a-și organiza viața în conformitate cu concepțiile pe care el însuși reușește să și le facă asupra ei.

Încercînd să se conformeze propriilor sale idei, el ajunge să fie acuzat de comunism, ceea ce în America înseamnă moartea civilă a individului. E scos din universitate, casa lui e atacată de huligani care-i schilodesc copilul și pînă la urmă e tîrît în fața justiției și supus unui simulacru de proces pentru a fi aruncat în temniță pentru 3 ani.

Cartea lui Howard Fast este interesantă pentru felul cum scriitorul urmărește destinul profesorului *Timberman*

într-o perioadă în care reacțiunea americană luptă să pună stăpînire pe mințile oamenilor și să facă din aceștia sclavii țelurilor sale agresive. Ea este în același timp un sugestiv tablou politic al acestei perioade, în care conștiințele curate, trezite din letargia și nepăsarea lor de pînă acum, organizează primele poziții de luptă, demascînd pe impostori și luînd atitudine riguroasă împotriva lor.

CĂRȚI PENTRU TINERET

KONONOV, A.: *Inimă sinceră*. București. Editura tineretului, 1956, 442 p., lei 8,25.

Pentru orice tînar, *Grișa Șumov*, eroul romanului *Inimă sinceră* de A. Kononov poate fi un exemplu de cinste, rivnă, dragoste de învățătură, curaj și înțelepciune. Anii copilăriei lui Grigore, petrecuți la moșia Perfilievnei unde tatăl său e grădinar, sînt ani tulburi, cînd poporul leton, alături de toate popoarele asuprite de țarism, încearcă să-și facă dreptate cu ajutorul armelor. Dar revoluția letonă e înăbușită de moșierii germani care stăpînesc aici ca la ei acasă. În focul luptei însă, unitatea și frăția dintre muncitorii ruși, polonezi, estoni, lituanieni și letonii băstinași care suferă aceiași cruntă exploatare, se întărește. *Grișa Șumov* și prietenul său *Ian Redal* ajută pe „frății din pădure”, adică pe revoluționarii ce s-au retras la adăpostul codrului, să se organizeze mai bine în vederea viitoarelor lupte.

Trimis la școală de către tatăl său care dorește ca măcar fiul să ajungă mai înțelept, Grigore are de înfruntat obiceiurile barbare și disciplina abruptă din școlile vremii, ca și înfumurarea unor elevi feciori de bogătați. Toate străduințele lui se dovedesc pînă la urmă zadarnice. Directorului școlii — membru al „sutelor negre” — ca și altor profesori, prezența unui fiu de grădinar în școală li se pare o necuviință, chiar dacă el învață foarte bine. De aceea, pînă la urmă găsesc un motiv oarecare să-l elimine definitiv.

Sfîșiat de întrebări și probleme prîvind viitorul lui, Grigore găsește adevăratul drum în viață, alături de muncitorii ce pornesc lupta cu și mai mare avînt.

Inimă sinceră e un roman al copilăriei și tineretului grele la care erau condamnați fiii țăranilor și muncitorilor în imperiul țarist, dar e în același timp o carte luminoasă prin frumusețea sufletească a eroilor descriși.

ERATA

La pag. 38, coloana 3, de la rândul 32 se va citi în continuare, „și din Elveția, precum și pedagogi, care cu forțe unite își propun să lupte contra literaturii bulevardiere, care otrăvește conștiința tineretului”.

**Abonamentele se fac la toate oficiile
poștale, prin factorii poștali și difuzorii
voluntari din întreprinderi și instituții.**